

AFGHANEN

In Bosnië hebben Nederlandse militairen gebruik kunnen maken van tolken die de taal beheersen en die hen wegwijs maakten. Na de val van de enclave werden de tolken en hun directe familie als het ware uitgeleverd aan de Servische milities. Wij weten welke drama's zich toen afspeelden. Terecht hebben enkele Bosniërs een klacht ingediend, weliswaar bij de verkeerde (Nederland) maar aan de rechtvaardiging van die klacht kan niet worden voorbijgegaan. Van de Verenigde Naties, die verantwoordelijk zijn voor wat die mensen is overkomen, hoeft men niets te verwachten.

In de afgelopen jaren werd bij herhaling deze zaak aan de orde gesteld, maar tevergeefs. Hoewel Nederland dus niet direct aansprakelijk kan worden gesteld, is er toch wel een zekere betrokkenheid met het lot van die mensen. In aanmerking genomen dat wij in de afgelopen jaren vele vreemdelingen al dan niet met een generaal pardon tot Nederland hebben toegelaten, zou Nederland de kleine groep van deze hulpverlenende locale mensen een verblijf in Nederland moeten gunnen.,

Wat in en rond Srebrenica gebeurde, lijkt nu in Afghanistan te worden herhaald. Ook daar hebben Nederlandse militairen dankbaar gebruik kunnen maken van Afghanen. Nu de Nederlandse aanwezigheid is beëindigd komen die Afghanen als het ware op straat te staan en dreigen ze al dan niet door verraad uitgeleverd te worden aan de Taliban. Want dat hun medewerking in de ogen van de tegenstanders als vorm van collaboratie wordt gezien, ligt geheel voor de hand. Het zou dan ook volkomen redelijk zijn voor deze kleine groep Afghanen een veilig verblijf in Nederland mogelijk te maken. Want ook hier geldt dat Nederland wel talloze vreemdelingen (veelal gelukzoekers) toelaat. De toelating van mensen van wier kennis en inzet een dankbaar gebruik werd gemaakt, moet in alle redelijkheid toch mogelijk zijn!

Daarvoor spreken wij ons uit.

AFLOSSING VAN DE WACHT

Op 14 oktober jl. heeft Eimert van Middelkoop zijn functie als minister van Defensie overgedragen aan Hans Hillen. De heer Van Middelkoop nam in maart 2007 zijn intrek op het Plein. Het was een gigantische klus die hij de afgelopen periode moest klaren. Eerstens moest hij Henk Kamp opvolgen, die op een buitengewoon verdienstelijke wijze zijn functie heeft vervuld en in defensiekringen terecht hoog werd gewaardeerd, maar kreeg direct te maken met de missie in Afghanistan. Binnen het raam van zijn mogelijkheden heeft hij zich buitengewoon ingezet voor de uitgezonden militairen en een aantal bezoeken aan hen in Afghanistan gebracht. Hij kreeg vervolgens veel zaken in een gespannen periode te behandelen en het werd hem niet gemakkelijk gemaakt. Vooral de voortdurende aanslagen op het budget moest hij weerstaan, kortom, het waren jaren die niet gemakkelijk waren. Tot zijn eigen verrassing werd hij na een glansrijke carrière als lid van de Tweede Kamer voor het GPV, en later de ChristenUnie, nog minister en wel op een ministerie dat als bijzonder moeilijk geldt.

Na de breuk in het kabinet over de voortzetting van de missie in Afghanistan trad het kabinet af en moest hij als demissionaire bewindsman ook nog het ministerie van Volkshuisvesting leiden en dat zonder staatssecretaris want die was afgetreden vanwege zijn buitenechtelijke relatie met z'n adjudant. Ga er maar aan staan. Hoe het ook zij: de heer Van Middelkoop

verdient waardering voor de wijze waarop hij zijn functie onder uiterst moeilijke omstandigheden heeft vervuld.

Gedurende de formatie van het opvolgende kabinet circuleerden in politieke en militaire kringen vele namen van personen die als nieuwe bewindsman op het Plein zouden aantreden. Tot onze grote verrassing en blijdschap werd Hans Hillen benoemd tot minister van Defensie. De heer Hillen is niet de eerste de beste. Hij heeft een lange carrière in de journalistiek en het politieke bedrijf achter de rug. Velen noemden hem wel eens de spindoctor van het CDA. Hij werd veel gevraagd als commentator in actualiteitenprogramma's op radio en tv en de deskundige wijze waarop hij de politieke ontwikkelingen voor eenieder begrijpelijk maakte, werd door vriend en tegenstander hogelijk gewaardeerd.

Defensie heeft in hem een bewindsman gekregen die van meet af aan de krijgsmacht zeer is toegedaan. Bij zijn aantreden herhaalde hij nogmaals zijn stelling "**Defensie is een verzekering. Als u de premie niet betaalt, of slechts voor de helft, dan wordt die niet uitgekeerd wanneer u echt brand heeft. Defensie, daar moet je heel zuinig op zijn**".

Woorden, die ons uit hart zijn gegrepen. In de afgelopen jaren hebben wij het zeer goed met elkaar kunnen vinden en het was altijd een genoegen om hem te ontmoeten en naar hem te luisteren.

De goede vriendschappelijke relatie die wij met Eimert van Middelkoop mochten onderhouden zullen uiteraard in de komende jaren ook met Hans Hillen worden voortgezet. Wij hebben alle reden om buitengewoon ingenomen te zijn met Hans Hillen als de nieuwe minister op Defensie. Naar veler verwachting zal hij niet bereid zijn z'n medewerking te verlenen aan het verzwakken daarvan.

Het is bijzonder dat Hans deze zware taak op zijn schouders heeft willen nemen en wij wensen hem dan ook heel veel sterkte toe.

ANTILLEN

Aan het sinds de jaren 50 ontwikkelde dekolonisatieproces hebben de Antillen, anders dan vele voormalige koloniale landen kunnen ontkomen. Hoe onbegrijpelijk ook: de politiek is er veel aan gelegen de band met het koninkrijk te handhaven. Dat heeft tot gevolg dat vele Antilliaanse jongeren de eilanden verlieten om hun heil in Nederland te zoeken. Dat heeft menige gemeente geweten, burgers ondervinden van de aanwezigheid veel overlast. Een groot deel van deze jongeren is ongeschoold en gevoelig voor criminele activiteiten. Gelukkig zijn er ook velen die in Nederland wel geslaagd zijn. Maar in het algemeen hebben veel Antillianen hun moeder eilanden de rug toegekeerd en Nederland met hun problemen opgezadeld.

Omdat de verhoudingen met de Antillen dringend aan herziening toe waren, werd op 15 december 2008 een rondetafelconferentie georganiseerd op Curaçao.

In 2006 werd gekozen voor een nieuwe staatkundige structuur. Hiermee werd beoogd dat de burgers van alle eilanden vanuit een gezonde economie, met goed bestuur, een betere samenleving kunnen bouwen. Om dit te bereiken werden afspraken gemaakt over een gezonde financiële huishouding en helpt Nederland de schulden te saneren (ten laste van de Nederlandse belastingbetaler). De rechtszekerheid en het behoorlijk bestuur moeten gegarandeerd zijn. Nederland helpt een gezonde nieuwe start te maken met extra investeringen in onderwijs, veiligheid, gezondheidszorg, jeugd & gezin, allemaal zaken waar de burger direct iets van zou merken.

In het tijdens de RTC in 2008 na vele onderhandelingen tot stand gekomen akkoord is voorzien in een nieuwe status voor elk der eilanden, waarvan de uitvoering op 1 oktober 2010 plaatsvindt.

Een nieuwe status

De Nederlandse Antillen bestaan niet meer, maar worden vervangen door eilanden met een

nieuwe status.

Curaçao en Sint Maarten blijven binnen het Koninkrijk. Ze krijgen wel een 'status aparte' als autonome landen binnen het Koninkrijk. Dat betekent een zelfstandig bestuur en ze zijn niet meer afhankelijk van Nederland, voorlopig hebben wij daar onze twijfels over.

Bonaire, Sint Eustatius en Saba willen een diepere band met Nederland en worden daarom in Nederland opgenomen als 'bijzondere gemeenten'.

Deze veranderingen gaan gepaard met een belangrijke bijdrage van Nederland door de sanering van de Antilliaanse staatsschuld van 1,7 miljard euro.

De zogenaamde BES-eilanden krijgen 1 politiekorps, brandweer en ambulance met een centrale meldkamer.

Een gemeenschappelijk Openbaar Ministerie en Hof van Justitie voor Aruba, Curaçao, Sint Maarten en de BES landen.

Politiek Nederland verwacht veel van de nieuwe verhoudingen, die overigens niet beletten dat de stroom van vooral Antilliaanse jongeren die het op de eilanden niet ziet zitten, naar Nederland geen halt kan worden toegevoerd. Zij beroepen zich op het hebben van een Nederlandse nationaliteit. Wie verwacht dat de problemen met hen zullen worden opgelost, zal in de komende jaren opnieuw worden teleurgesteld, zo vrezen wij.

Georganiseerde criminaliteit

In de strijd tegen de georganiseerde criminaliteit worden overheid, justitie en politie dwars gezeten door een gebrek aan wetgeving, waardoor de inzet van bijzondere opsporingsmiddelen niet geregeld is. Het Hof van Justitie oordeelde al in februari dat het ontbreken van die wetgeving in strijd is met het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Het onrechtmatig gebruik van opsporing technieken wordt door het Europees Hof kritisch beoordeeld. In het verleden werd van het gebrek aan wetgeving door de politie en het OM gebruikgemaakt van sluip routes, maar dat gaat niet langer op.

Zonder wetgeving kunnen geen bijzondere opsporing methoden worden gebruikt, vandaar dat het OM daarvan zo veel mogelijk afziet. Het OM dringt er bij de politiek op aan haast te maken met een wettelijke regeling.

Het is genoegzaam bekend dat Aruba en de (nu voormalige) Antillen als belangrijke doorvoer havens van drugs, wapens en illegale geldstromen gelden.

In Den Haag wordt er met spoed ijverig gewerkt aan de noodzakelijke wetgeving om het gat te dichten, waarvan criminelen zo'n dankbaar gebruikmaken.

Rechtskundige vinden het verbazingwekkend dat, terwijl in Nederland al tien jaar de bijzondere opsporing bevoegdheden wettelijk zijn geregeld, dit op de Antillen en Aruba nog niet het geval is.

Er lopen intussen al diverse zaken waarvan dank zij de medewerking van o.a. Amerika bewijsmateriaal werd vergaard, die het risico lopen te stranden bij de rechter.

Niet gelukkig

Met de nieuwe staatkundige verhoudingen hoopt de politiek de moeilijkheden met de eilanden onder controle te krijgen en de weg te openen naar een nieuwe toekomst.

Wij zijn daarover zeer sceptisch. Misschien ook wel omdat wij er krachtig voorstander van zijn dat de eilanden onder welke noemer dan ook niet meer gerekend moeten worden als zijnde een onderdeel van het Koninkrijk. Dat zou Nederland heel wat kopzorgen besparen.

Bovendien: waarom moet er zo nodig een koninkrijksverband met die eilanden in stand worden gehouden?

Er zijn veel redenen te bedenken waarom Nederland in het algemeen en het koningshuis en de politiek in het bijzonder de eilandengroep wensen en waarvoor de Nederlandse burgers dan de rekening gepresenteerd krijgen.

Nederlanders hebben, zoals is gebleken, niet de minste behoefte aan rijksdelen overzee en zeker niet waar het betreft de eens tot de Antillen behorende eilanden. Wij hebben hier al

zorgen genoeg.

ZIJN WIJ NOG BAAS IN EIGEN LAND?

In de afgelopen weken heeft zich een aantal gevallen voorgedaan van beleid, die kennelijk onderworpen zijn aan de EU-verdragen. De bewegingsruimte voor de Nederlandse regering om beleid te voeren in het directe belang van Nederland is zeer beperkt.

Zo speelde het verdrag van de Rechten van de Mens de krakers, die zich wederrechtelijk woningen hebben toegeëigend in de kaart door de overheid te beletten uitvoering te geven aan de door de Nederlandse volksvertegenwoordigers democratisch bekrachtigde stakingswet. Het Haagse gerechtshof verbood de ontruiming, omdat deze in strijd zou zijn met het genoemde verdrag.

De uitzetting van hier verblijvende Irakese asielzoekers en terugzending naar hun herkomstland werd verhinderd door bepalingen in het Verdrag voor de Rechten van de Mens, zoals het gehele asielbeleid in Nederland (maar ook in België) wordt bevoegd door Brussel met de alom bekende negatieve gevolgen.

Tijdens de bijeenkomst van EU-landen werd de visumplicht voor Albanezen en Bosniërs opgeheven, zodat deze nu vrij kunnen rondreizen door Europa. Men hoeft geen moeite te doen om te voorzien waartoe dit zal leiden. Een toename van de criminaliteit, zoals wij dat nu al ervaren met uit Oost-Europa afkomstige criminele 'winkelenden' ligt in het verschiep. Minister Leers heeft ermee ingestemd om daarmee de nooduitgang in de visumliberalisatie te openen. Minister Rosenthal zegt dat de voorstem (geheel in de geest van 'wij zijn tegen en stemmen daarom voor') in het belang van Nederland is. Zo lusten wij er nog wel een paar! Het Europees Hof heeft voorts bepaald dat de vluchtelingenstatus van veroordeelde leden van terreurorganisaties in Europa niet kan worden afgepakt. Aan de risico's van zich opnieuw aan terrorisme schuldig makende vreemdelingen wordt gewoon voorbijgegaan! Dergelijke bemoeiingen van Europa beginnen steeds meer mensen de keel uit te hangen. Terecht menen wij. Wil de EU het draagvlak in de samenleving behouden en verstevigen dan zal zij toch wel wat meer uit de kast moeten halen.

Wij beperken ons voorlopig maar tot deze drie voorbeelden van Europese bemoeizucht, die dwars tegen de belangen van vooral West-Europese landen ingaat.

De onderwerping aan de Marokkaanse eisen kreeg een dezer dagen een schrijnend gevolg. Een Nederlandse vader met een Marokkaanse vrouw moest zich laten welgevallen dat zijn kind ook de Marokkaanse nationaliteit krijgt opgespeld. Dat zou volgens minister Donner in overeenstemming zijn met de wet die bepaalt dat ouders NIETS te vertellen hebben over de gegevens die gemeenten vastleggen. Donner wil hieraan niets veranderen. Stel je voor dat wij die wet zouden willen veranderen, je moet er niet aan denken. Hoewel men er niet de minste moeite mee heeft wetten te veranderen om Nederlanders nog meer het leven zuur te maken met allerlei verbodsbepalingen. Het is toch van de gekke, dat zo'n gezin zich de tweede nationaliteit van een jonggeborene moet laten welgevallen. Of wij nog baas in eigen land zijn is een vraag waarmee velen in toenemende mate zullen blijven worstelen.

CHINA

De Volksrepubliek China heeft nog steeds moeite met het eerbiedigen van de mensenrechten. Dissidenten, die naar het oordeel van de machthebbers te luidruchtig hun verzet ten toon spreiden, riskeren langdurige opsluiting in gevangenen- en/of dwangarbeiders kampen, waar zij naar goed communistisch gebruik aan een grondige hersenspoeling worden onderworpen. Anderen werden veroordeeld en geëxecuteerd, terwijl de overheid goede zaken doet met de lichaams onderdelen.

Voor de regeringen van de Verenigde Staten, de Europese landen en overige landen is het balanceren op de rand van veroordelingen, accepteren en het doen van goede zaken.

Het wordt hen niet gemakkelijk gemaakt. Want ondanks hun inzet voor de eerbiediging van

de mensenrechten, waar ook ter wereld, wringt men zich in allerlei bochten om de gruwelijke schendingen geen invloed te laten hebben op de economische betrekkingen. Daarom wordt er dagelijks geslikt, terwijl men waar het andere en veel kleinere landen betreft de grote klok luidt.

Maar af en toe wordt het ook Peking moeilijk gemaakt. Zo is toekenning van de Nobelprijs voor de Vrede aan de in gevangenschap levende dissident Liu Xiaobo meer dan een door Peking te accepteren beslissing, het wordt als een grove belediging van het communistische rijk beschouwd. Liu zit sinds 2008 in de gevangenis en de kans is groot dat hij niet op de hoogte is van de prijs toekenning. In de media tracht men de toekenning af te doen met een enkele regel en voor de 1.3 miljard Chinese staatsburgers is hij een volstrekt onbekende. In CHARTA 08 heeft Liu zich de woede van de machthebbers op de hals gehaald door een frontale aanval op de eenpartijstaat. Peking voert een rampzalige modernisering uit die mensen van hun rechten berooft, hun waardigheid verwoest en normale menselijke contacten corrupteert. Liu weet zich gesteund door meerdere dissidenten, die zich overigens koest houden om niet hetzelfde lot deelachtig te worden dan hij.

Peking heeft het niet bij een verontwaardigd geluid gelaten. Noorwegen, dat overigens als land geen invloed heeft op de toekenning, wordt nu al geboycot. Een middel dat Peking ook hanteert tegen andere landen die niet naar zijn communistische pijpen dansen.

Opvallend is het wel dat de reacties van het Westen buitengewoon gematigd zijn en dat men zich in alle bochten wringt om de machthebbers niet te frustreren.

De wijze waarop Peking reageert, geeft aan de machthebbers de gelegenheid met harde hand ieder verzet de grond in te boren. Het valt in dezen wel op hoe begripvol men in het Westen is. Peking weet als geen ander sinds jaren dat het Westen alles slikt om de machthebbers niet tegen de haren in te strijken.

Dit gedrag haalt de geloofwaardigheid van het Westen waar het een pleidooi betreft voor de eerbiediging van de mensenrechten onderuit. Het is dan ook in hoge mate ergernis wekkend te zien hoe de bezoekende delegaties hun gastheren blijven plezieren. Opnieuw wordt nog eens onderstreept dat in het Westen blijft gelden: “Ter wille van de smeer likt de kat de kandeleer.” Daar kunnen wij niet trots op zijn.

Criminele tumor

Het begint nu eindelijk door te dringen dat de bestrijding van de toenemende criminaliteit op een andere wijze moet dan de softe benadering. In de media wordt vrijwel dagelijks melding gemaakt van overvallen al dan niet met geweld gepaard gaande, inbraken, tasjesroven, enz. De softe aanpak heeft in de afgelopen jaren in Nederland een klimaat doen ontstaan waarin veelal uit het buitenland (tegenwoordig uit Oost-Europa) afkomstige personen denken ongestraft crimineel te kunnen blijven winkelen,

Voor grote en kleine winkelbedrijven, tankstations e.a., die bij herhaling geconfronteerd worden met overvallers, lijkt de grens van het incasseringsvermogen bereikt. Het jongste incident in Zaltbommel, waar een winkelier van een Blokker-filiaal overvallers heeft verjaagd door ze een karatetrap te verkopen, is daarvan het niet mis te verstane signaal. De burgemeester maakte zich hierbij tot tolk van velen met zijn uithaal “Sla ze maar verrot”, hetgeen hem natuurlijk hoogst kwalijk werd genomen. Zelf had hij thuis een hockeystick op een strategische plek verborgen die hij in voorkomende gevallen ook zal gebruiken. Dat is andere taal dan het theekransje in Amsterdam, waarmee Job Cohen zich in de samenleving profileerde. Burgemeester Van den Bosch (VVD) werd begin van dit jaar bedreigd door Marokkaans-Nederlandse jongeren. In januari werd een buurthuis voor Marokkanen ontruimd omdat de winkeldieven zich daar schuilhielden, hetgeen een reeks van ongeregeldeheden veroorzaakte.

De opvatting van de burgemeester werd hem door de gemeenteraad niet in dank afgenomen, maar die opvatting sloot wel aan bij wat er werkelijk in de samenleving leeft.

De toenemende criminaliteit lijkt op een tumor die de samenleving ontwricht. Men heeft het

te lang laten voortwoekeren en dat gaat nu opbreken.

De geloofwaardigheid van de rechtsstaat staat op het spel.. Het aantal overvallen is in 2009 beangstigend gestegen, terwijl een oplossing achterwege bleef.

In 2009 steeg het aantal overvallen tot ruim 3000. Verdeeld in overvaltypen gaat het om 14.45 om inbraken in privéwoningen, 6,9% in supermarkten, 6.8 benzinestations, 5.5. waardevervoer 5.5, snackbar 5.1, maaltijdbezorgers 4.6, taxichauffeurs 4.6 en overige overvallen 52.1.

Een groot aantal overvallen vond plaats met gebruik van geweld, een aantal met dodelijke afloop. De helft van de overvallers zijn mannen tussen de 20 en 35 jaar een derde is jonger dan 20 jaar. 39 procent van de daders heeft een getinte huid, 31 procent is negroïde en 28 procent is blank..

Het ophelderingspercentage verschilt per regio. Amsterdam scoort laag, hetgeen aan het tekort aan mankracht te wijten moet zijn. In de grote steden vonden de meeste overvallen plaats. Omdat in een aantal gevallen aangifte achterwege blijkt, vooral door een gebrek aan vertrouwen in de politie, kan men er zeker van uitgaan dat het aantal overvallen belangrijk hoger zal zijn.

Met het aantreden van het kabinet-Rutte - met minister Opstelten en staatssecretaris Teeven - mag men een andere, steviger wind verwachten. De minister heeft zich al laten ontvallen dat burgers zich tegen overvallers mogen verdedigen “ . . . zonder de held te willen uithangen, maar ik laat de tent niet leeghalen”. Ook de premier toonde begrip voor mensen die inbrekers met een ferme tik het huis uitjagen. Natuurlijk moeten burgers zich bewust zijn van hun verantwoordelijkheid. Het gebruik van geweld tegen overvallers is immers niet zonder risico. Voor de overheid is echter de keuze tussen een harde aanpak of een uitnodiging voor een kopje thee niet zo moeilijk.

De minister heeft al aangekondigd dat de overvallers moeten rekenen op strengere straffen. Het is echter de vraag of de rechters daarmee rekening zullen houden en dat de vonnissen niet zullen worden gehinderd door vormfouten, waarin de opsporingsdiensten en het Openbaar Ministerie zo langzamerhand naam maken.

Niet alleen dat de overvallers veel schade veroorzaken en er al dan niet in slagen met een flinke buit de benen te nemen en onbereikbaar te blijven voor de politie, de traumatische gevolgen voor de slachtoffers zijn enorm.

Dat de criminele tumor met wortel en tak moet worden bestreden daarover is men het in het algemeen wel eens. Helaas zijn de opvattingen over de wijze waarop het proces moet worden aangepakt niet eensgezind. De klokken moet nu eindelijk eens gelijk worden gezet om te voorkomen dat burgers eigen rechter zullen worden.

Goed voorbeeld

De gemeente Breda heeft er genoeg van de rekening van de vernielingen bij de burgers neer te leggen. Het is vooral tijdens de oudejaarsviering schering en inslag dat groepjes jongeren door de straten trekken en vernielingen aanrichten. Tijdens de jaarwisseling 2009/2010 werd er voor 110.000 euro schade aangericht. De lijst van vernielingen geeft een schrikbarende indruk. Zo werd een funbox voor skaters opgeblazen. De vervanging van de vernielingen kostte de gemeenschap bijna 15.000 euro. En de lijst is lang en heeft het gemeentebestuur aanleiding gegeven tot het nemen van maatregelen om de vernielers de rekening te presenteren. Het incasseren zal wel niet zo eenvoudig zijn, maar ooit zullen de daders over een eigen inkomen beschikken. Breda heeft nog niet zo lang geleden met succes de veroorzakers van ongeregelheden aangepakt door hun ouders de wacht aan te zeggen. Wie overlast veroorzaakt, kan erop rekenen dat hij zijn huis wordt uitgezet. En dat blijkt te werken.

In Gent heeft men een speciale politie-eenheid ingesteld, die zich non/stop bezighoudt met criminelen die het gemunt hebben op onschuldige voorbijgangers en nachtwinkels. Burgers voelen zich veiliger dan voorheen. In de lawine van onheilspellende incidenten, waarmee burgers via de media worden overspoeld, is het hoopgevend dat gemeentebesturen er eindelijk

van doordrongen worden dat burgers van hen meer verwachten dan de jaarlijkse verhoging van de gemeentebelastingen, waarmee de overheid de door criminele en onruststokers veroorzaakte schaden tracht te vergoeden. Breda heeft een goed voorbeeld gegeven, terwijl de instelling van een speciale politie eenheid in Gent eveneens navolging verdient. Want hoe dan ook: Nederland moet weer een veilig land worden.

Terreur

De arrestatie van van terroristische activiteiten verdachte Marokkaanse personen in Nederland en België heeft nog eens extra de aandacht gevestigd op de tijdbom die in het Westen tikt. Niet alleen dat de in het Westen actief zijnde terroristische groepen zich bezighouden met voorbereidingen voor aanslagen in Duitsland, Frankrijk, België en Nederland, maar ook trachten zij strijders te werven en geld in te zamelen voor de strijd in Tsjetsjenië en het Kaukasische Emiraat. Het is dan ook van de Duitse Bondskanselier Merkel een verstandige beslissing om voorlopig de grenzen uit het Schengen-akkoord gesloten te houden. Want het Westen wordt als een veilige basis gezien voor de voorbereiding van terroristische aanslagen in Europa. In België is de extremistische jongerenorganisatie Sharia4Belgium actief, onlangs nog in het nieuws bij de verstoring van een lezing over de politieke islam door de Nederlandse schrijver Benno Barnhard, waarover wij in onze vorige editie berichtten. De aanwezigheid van van terroristische activiteiten verdachte personen in ons land geeft nog eens duidelijk aan hoeveel en met welke bedoelingen hier vreemdelingen worden toegelaten en voor hun verblijf worden gesteund door allerlei advocaten en organisaties om bij ontdekking tegen uitzetting te worden verdedigd. Onze grenzen zijn zo lek als een mandje en men reist in en uit zonder dat hen een strobreed in de weg wordt gelegd. De vijand is onder ons en het is meer dan verontrustend dat men hiervoor het hoofd in het zand steekt.

In Duitsland zijn verscherpte maatregelen getroffen om mogelijke aanslagen te voorkomen. Op websites worden opruiende teksten geplaatst, waarmee mensen worden gerekruteerd en geld wordt ingezameld. In Nederland en Engeland zijn radicale activisten actief, ze hebben de aandacht van de AIVD. Er is zeker waardering voor het vakmanschap van de inlichtingendiensten, waaronder de AIVD, die de verdachten in het vizier hebben en houden. Met de arrestatie in Amsterdam, Antwerpen en Aken heeft men voorlopig de voorbereidingen voor aanslagen kunnen dwarsbomen. De uitlevering van verdachten aan België wordt intussen getraïneerd doordat de betrokkenen weigeren mee te werken en dus onder de bescherming van allerlei wetten en verdragen hier tot last kunnen blijven en waardoor het verdere onderzoek in België wordt verhinderd. De overleveringskamer van de rechtbank in Amsterdam zal zich nu over het verzoek van de Belgische verdachten moeten buigen. Wij vrezen met grote vreze dat dit nog wel enige tijd in beslag zal nemen.

Intussen heeft de arrestatie van de verdachten mensen wakker kunnen schudden voor wie wij allemaal in dit land laten rondlopen. Tenzij men natuurlijk blijft denken dat allemaal het niet zo'n vaart zal lopen.

RARA

Het VPRO-programma ANDERE TIJDEN van 18 en 26 november bracht de in de jaren tachtig en negentig spectaculaire (vernielings- en gewelds) activiteiten van de radicale actiegroep RARA in herinnering. De bekende actievoerder René Roemersma kwam hierbij uitgebreid in beeld en aan het woord.

RARA voerde met steun van extreem-linkse actiegroepen een felle het geweld niet schuwende campagne tegen de Apartheid in Zuid-Afrika en richtte in het bijzonder zich op het doel van de MAKRO en SHELL, die betrokken waren bij de economische ontwikkeling van Zuid-Afrika. Men koos voor geweld en stak enige vestigingen van de MAKRO in brand met als gevolg dat de MAKRO bij gebrek aan voldoende bescherming zijn bedrijfsvoering in Zuid-Afrika noodgedwongen beëindigde. Ook SHELL was doelwit van RARA en de groep was verantwoordelijk voor het doorsnijden van de benzineslangen en in braqd steken van stations. SHELL gaf zich echter niet gewonnen.

De overheid bleek niet bij machte de RARA-groep te ontmaskeren, op één lid na, René

Roemersma, Hij werd tijdens het tegen hem gevoerde proces echter vrijgesproken, omdat er een vormfout (ook toen al) was gemaakt. Bij de huiszoeking bleek de rechter-commissaris namelijk niet aanwezig te zijn geweest. Zo kon Roemersma, die tijdens de zitting de aandacht trok door zijn benen op de balie te leggen, naast ander arrogant en provocerend gedrag waarvan hij ook tijdens de VPRO-uitzending blijf gaf, met een brede lach de rechtszaal verlaten.

De RARA-actiegroep was vervolgens betrokken bij de brandstichting van het huis van staatssecretaris Kosto en de aanslag op het Ministerie van Sociale Zaken in de campagne voor toelating van asielzoekers. Hiervoor kreeg de groep bijval van het Amsterdamse Solidariteits Komitee Vluchtelingen en andere asielgroeperingen.

In die tijd hebben Henk Mulder, Peter Siebelt en wij enige gesprekken gevoerd met het toenmalige Kamerlid Hans Dijkstal, waarbij Peter Siebelt voor de opsporing relevante informatie aan de orde stelde, maar dat had helaas geen gevolg.

In de uitzending van 26 november werd uitvoerig stilgestaan bij de opsporingsactiviteiten van politie en justitie. Deze hebben geen succes gehad, maar voor de kijkers waren de beelden opnieuw verbijsterend. Hoe was het in hemelsnaam mogelijk dat een toch wel klein groepje radicale activisten miljoenschade kon veroorzaken en een multinationalaal bedrijf als de SHV tot capitulatie kon dwingen.

René Roemersma verliet Nederland en ging werken bij een ontwikkelingsorganisatie in Venezuela. Tijdens de uitzending sloeg hij zich op de borst over wat er toen werd bereikt. Roemersma wist ook wel dat de zaak van de branden verjaard is, maar niet die van de aanslagen op het huis van Kosto. Hij hoeft echter niet voor vervolging te vrezen, want naar verluidt zou justitie daarvoor 'geen belangstelling' meer hebben.

Wat ons uit die jaren het meest is bijgebleven, is de onverholven waardering voor de RARAactiviteiten

en andere intimiderende campagnes van uiteenlopende actiegroepen (w.o. de Anti Apartheidsbeweging) waarvoor uiteraard ook extreem-linkse lieden zich hebben ingezet. En tot op de dag van heden wordt nog steeds zowel door de overheid, het parlement en de pers een actiegroep als KAFKA serieus als informatie- en gesprekspartner erkend. Ook wij hebben het in die jaren moeten ontgelden, overigens zonder dat het ons echt heeft geschaad. Maar in het linkse actieklimaat was alles tegen rechts geoorloofd. In dit verband moet ook gezien worden de aanslag op het café in Kedichem, waarbij de secretaresse en later echtgenote van Hans Janmaat als gevolg van brandstichting haar been verloor. De daders zijn tot op heden vrijuit gegaan!

De VPRO heeft met de uitzendingen nog eens extra de aandacht gevestigd op het toen heersende klimaat, waarin de overheid kennelijk niet in staat was de succesvolle aanslagen op de Nederlandse rechtsorde te verhinderen, de daders op te sporen en achter de grendels te zetten. Een klimaat, waarin lieden als Roemersma zich als geduchte linkse actievoerders konden en mochten presenteren.

De samenleving was wel verontwaardigd, maar dat was dan ook alles. Overigens heeft men er NIETS van geleerd.

Kamerleden van onbesproken gedrag

De onthullingen over de ontsporingen van een aantal PVV-Kamerleden volgden elkaar in de afgelopen periode dagelijks op. Het moet voor Wilders een bittere ervaring zijn om daarmee geconfronteerd te worden. Niet alleen dat het aanzien van de PVV, die toch al onder druk staat, werd beschadigd, Wilders moet ook tolereren dat de betrokken besmette Kamerleden in de Tweede Kamer blijven zitten. Die zitten als het ware op rozen. Bij een voortijdig vertrek ontvangen zij gedurende twee jaar een riant wachtgeldvergoeding. Hen uit de fractie zetten betekent dat zij op eigen noemer lid van de Kamer kunnen blijven, terwijl in de fractie nieuwe leden hun plaatsen gaan innemen zonder enige garantie onbesproken te zijn. Hier wreekt zich de korte tijd van voorbereiding voor de verkiezingen van 9 juni, waardoor Wilders

onvoldoende het cv van de kandidaten heeft kunnen controleren. Wilders c.s. moet dus heel veel over zijn kant laten gaan, vooral nu hij gedoogpartner van het kabinet-Rutte is. Het kabinet-Rutte heeft er eveneens belang bij dat de fractie van Wilders bijeen blijft en daarmee de krappe meerderheid behoudt. Kortom, een buitengewoon gecompliceerd dilemma. De PVV heeft een nieuwe aanslag op de organisatievorm kunnen voorkomen nu Brinkmans zgn. democratische actie geen steun kreeg bij de achterban. Er is op de PVV veel aan te merken, maar partijleider Wilders heeft onder de huidige omstandigheden groot gelijk er geen ledenpartij van te willen maken. Ervaringen in het verleden hebben al uitgewezen dat nieuwe partijen zich niet alleen in de grote opkomst verslikken, maar ook doelwit zijn van infiltraties van personen die het lidmaatschap en mogelijke verkiezingen gebruiken om er beter van te worden. Dat de PVV voor vooral linkse partijen (al dan niet voorafgegaan door de zgn. onderzoeksredacteuren van de hen welwillend behulpzame media) een doelwit is ligt voor de hand. Voor die partijen is er alles aan gelegen om de PVV onderuit te halen en via die partijen het kabinet te laten struikelen. Kortom: de positie van Wilders is niet benijdenswaardig. Maar ook andere partijen lopen de kans dat zo-maar-uit-de-lucht-onthullingen over het verleden van hun Kamerleden bekend worden. Roept men het van de daken dat PVV-leden veroordelingen op hun naam hebben staan om hen te diskwalificeren, hier geldt zeker: Wie zonder zonde is werpe de eerste steen. Wij zouden niet graag onze handen in het vuur steken voor het onbesproken gedrag van zittende Kamerleden, ongeacht van welke partij. De les hieruit is dat partijleidingen het cv van de kandidaat-leden nauwgezet dienen te controleren, terwijl ook de zgn. wachtgeldregelingen voor door eigen toedoen uittredende Kamerleden herzien behoren te worden. Want het is toch moeilijk te verkopen dat Kamerleden naar eigen believen de Kamer kunnen verlaten en voor enige jaren zeker zijn van een riante wachtgeldregeling. Dat bij een al dan niet voortijdige door de verkiezingsuitslag plaatsvindende vernieuwing in de Kamer een paar leden buiten de boot vallen en dan een wachtgeldregeling krijgen, is alleszins redelijk. Anders zal het voor mogelijk gekwalificeerde kandidaten toch wel een brug te ver worden het risico van het Kamerlidmaatschap te nemen. Kandidaten met een nietonbesproken gedrag dienen hoe dan ook de toegang tot de Kamer te worden ontzegd, opdat het aanzien van het parlement niet wordt geschaad.

Fatima Elatik

De PvdA blijkt, evenals de PVV, moeite te hebben om personen in overheidsfunctie te doen benoemen. In Amsterdam-Oost werd de van Marokkaanse afkomst zijnde PvdA-ster Fatima Elatik opnieuw tot stadsdeelvoorzitter van Amsterdam-Oost benoemd. En dat bleek een miskleun van de eerste orde te zijn. De dame in kwestie gedraagt zich als de 'Zonnekoningin van Oost', iemand die zich heel wat kan permitteren. Zo regelde zij een auto van de zaak (ten laste van de Amsterdammers) en weigert zij het gebruik van de normale dienstauto's. Om een bezoek aan Nijmegen te kunnen brengen, declareerde zij een bedrag van 450 euro aan taxikosten, voor het bijwonen van Sail bestelde zij een topzeilschoener en verzweg de kosten voor het huren daarvan. Voor het muziekcentrum MuzyQ werd de garantiestelling verhoogd van 9 tot 26 miljoen, welke garantiestelling even later moest worden gehonoreerd. Voor alle bestuurders van de deelraad regelde zij een onkostenvergoeding van 600 euro per maand, waardoor zij als het ware de steun van de bestuursleden zeker stelde. De ontvangers hoefden deze vergoeding niet te verantwoorden met bonnetjes e.d. Financieel blijkt het er royaal aan toe te gaan. Tijdens vergaderingen met oude Marokkaanse mannen blijkt zij de boventoon te voeren en laat zij vrijwel geen andere inbreng toe. Zij belooft de mensen koeien met gouden horens, maar zij komt nauwelijks iets van haar beloften na. De stadsdeelraad is over een aantal zaken buitengewoon ontstemd, maar er verandert niets. Elatik acht zich boven iedere kritiek verheven. Het is niet alleen de PvdA die haar in het zadel heeft gehesen en haar functioneren sanctioneert, ook andere partijen, w.o. de SP, hebben veel kritiek op haar. In De Telegraaf van 22 november verscheen over haar een paginagroot artikel, waarvan de inhoud voor velen toch wel ergerniswekkend is. Het blijkt dat ook in Amsterdam-Oost maar wat aangerotzood wordt, ten laste van de belastingbetalende Amsterdammers. De prijs

voor de multiculturele samenleving wordt zo wel steeds hoger.

Lintjes

Het SP-Kamerlid Van Raak heeft een voorstel gedaan om voortaan de aan personen verleende onderscheidingen niet terug te vragen bij overlijden. Het bezit van zo'n onderscheiding valt onder de zgn. bruikleenregeling. Het inleveren van de onderscheiding zou de waardigheid van het decoratiestelsel helpen te bewaren. "Je wilt niet dat het lintje op een rommelmarkt of op Marktplaats te koop wordt aangeboden." Het overlijden van de gedecoreerde wordt door de gemeente gemeld aan de Kanselarij der Nederlandse Orden in Den Haag. Twee of drie maanden daarna wordt de persoonsgebonden onderscheiding, wanneer deze niet uit eigen beweging was ingeleverd opgevraagd. De ingeleverde onderscheidingen worden dan weer gerestaureerd en hergebruikt. In andere koninkrijken geldt eveneens een bruikleenregeling, met uitzondering van Noorwegen en Spanje, terwijl Zweden die niet actief handhaaft. In Groot-Brittannië moeten alleen de onderscheidingen van de hogere graden worden geretourneerd. De meningen over deze gang van zaken zijn zeer verdeeld. Er valt veel te zeggen over de bruikleenregeling, maar ook veel tegen. De kosten voor Ridder Grootkruis Nederlandse Leeuw bedragen 2003 euro en voor commandeur 1654, voor ridder 340. De onderscheidingen voor de Orde van Oranje-Nassau zijn goedkoper. De nabestaanden worden wel in de gelegenheid gesteld tegen betaling van een borgsom voor onbepaalde tijd de onderscheiding in bruikleen te houden. Wat een kneuterigheid. Nog afgezien van de verschillende vormen van onderscheidingen is de toekenning daarvan in veel zaken zeer onbevredigend. In dit verband mag de vraag gesteld worden of de nabestaanden van buitenlandse hoog-gedecoreerden ook om teruggave wordt gevraagd. Het vermoeden is dat dit niet het geval is. Wij zien de gedecoreerde dictators de hen verleende onderscheidingen nog niet terugsturen. Dat voorrecht geldt immers alleen voor Nederlandse gedecoreerden. Volgens de SP is het inleveren van onderscheidingen na het overlijden niet chic en die opvatting delen wij. Geheel terzijde valt er op de toekenning van onderscheidingen wel het een en ander aan te merken. Zo worden artiesten, sportbeoefenaars, enz. die voor hun diensten al enorme bedragen op hun rekening hebben staan nog eens extra onderscheiden. Wij kennen personen die zich in hun leven als vrijwilliger jarenlang het vuur uit de sloffen hebben gelopen op het kleinst mogelijke niveau onderscheiden, zo ze überhaupt nog onderscheiden worden. Geen wonder dat er kandidaten zijn die al bij voorbaat te kennen hebben gegeven niet in aanmerking te willen komen. Premier Rutte heeft in reactie op het voorstel van Van Raak gezegd, dat de veranderingen heel veel geld kosten. Per jaar kost het de staat minimaal 400.000 euro. De overheid let op de kleintjes is immers de boodschap!

Benoemingen

Na het debacle op de hogeschool Inholland is de CDA-dwarsslijger Terpstra aangetreden als topfunctionaris. Hij zal orde op zaken stellen. Deze benoeming valt daarom zo op omdat Terpstra zich met tal van zaken bezighoudt, neem alleen maar Nederland Bekent Kleur en de asielproblematiek. Tijdens de formatie nam hij luidruchtig stelling tegen de vorming van het kabinet-Rutte, in het bijzonder tegen de gedoogsteun van Wilders. Maar dat heeft hem niet geschaad. Integendeel, de nieuwe functie levert hem een flinke 125.000 euro per jaar op, PLUS een riant onkostenvergoeding natuurlijk. Nu maar hopen dat er op de Inholland orde op zaken wordt gesteld.

Als opvolgend voorzitter van de HBO-raad treedt een bekende politicus aan, Guusje ter Horst (PvdA), voormalig minister van Binnenlandse Zaken. Want ook voor haar moet een leuke goedbetaalde baan worden gevonden. Opvallend is ook hier dat haar overtreding in 2006, het rijden onder invloed, haar niet wordt nagedragen. Zij is immers lid van de PvdA en niet van de PVV.

Na de val van Balkenende-IV gaf zij te kennen NIET op de kandidatenlijst van de PvdA te willen staan. Natuurlijk wist ook zij wel dat ze op de medewerking van het kabinet mocht rekenen om weer een goede baan in de wacht te slepen, hetgeen thans is geschied.

Oud-minister Koenders, de sinterklaas van het vorige kabinet, werd door het kabinet

voorgedragen voor een topfunctie bij de Verenigde Naties. Hij solliciteerde als directeur van het VN-bevolkingsfonds. VN-secretaris-generaal Ban Ki-moon benoemde echter de Nigeriaan Babarunde Osotimehin en passeerde Koenders. Een tegenvaller, maar niet getreurd. Ook voor hem zal het kabinet wel een passende functie uit de kast halen,

Wat ons steeds weer opvalt is, hoe door het zittende kabinet, ongeacht de politieke samenstelling, goed gezorgd wordt voor de voorgangers. Zo zien wij hen terug op hoge posten, hetzij als burgemeester van al dan niet grote steden of als commissaris der Koningin van een der provincies waar toevallig net weer een vacature was. Hoe geheel anders gaat het met mindere overheidsgoden. Behalve een goudgerande afvloeiingsregeling is het voor hen wél moeilijk om aan een goede baan te komen.

Men doet er daarom goed aan bij de juiste politieke partij te horen, want dat loont, ongeacht het verleden, mits niet behorend tot de PVV, zodat een ontsparing je niet wordt nagedragen.

Asielzoekers

Het onderwerp Asielzoekers blijft de agenda beheersen. Ondanks de verscherpte toelatingsmaatregelen die door het vorige kabinet zijn ingevoerd, blijft de instroom van vreemdelingen doorgaan. Daarbij wordt het beleid ook dwarsgezeten door uitspraken van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en het gedram van zgn. vluchtelingenorganisaties met hun leger van asieladvocaten.

De nieuw-aangetreden minister voor Immigratie en Asiel, Leers, heeft de eerste botsingen al achter de rug met de EHRM en de linkse oppositie. Waar het de uitwijzing van Iraakse asielzoekers betreft, werd Leers de voet dwars gezet door de EHRM, die al dan niet werd ingeschakeld door linkse volksvertegenwoordigers en vluchtelingenorganisatie. Een eerder uitwijzen van een groep Irakezen werd verhinderd door de uitspraak van EHRM dat de uit te zetten Irakezen niet eerder mogen worden uitgewezen zonder een behandeling van het opschortingsverzoek bij het Hof. Leers wilde toch tot uitzetting overgaan, waartegen de oppositie opnieuw in actie kwam. Men verwijt Leers aan de hand te lopen van de PVV, die erop staat dat uitzetting MOET. Dit jaar zijn 421 uitgeprocedeerde asielzoekers vrijwillig teruggekeerd naar Irak, 1010 vertrokken gedwongen. Het beleid richt zich op de behandeling per individu, hetgeen een nieuwe vertraging in de uitzetting betekent.

Het asielprobleem blijft de agenda bepalen, omdat bepaalde groeperingen en politieke partijen er kennelijk van uitgaan dat Nederland een zo ruimhartig toelatingsbeleid moet voeren als maar mogelijk is. Daarvan gaat nog steeds een aanzuigende werking uit. Terugzendingen worden geblokkeerd en zo komen wij nooit van het probleem af. Wat willen de voorstanders van het verstrekken van verblijfsvergunning nu toch? Wij kunnen toch niet blijven doorgaan met een ruimhartig toelatingsbeleid en het steeds weer terugkomen op genomen beslissingen? De verzorging van de meestal ongeschoolden en werklozen kost de staat een vermogen. Leers is opgescheept met een gigantische klus en wij zien de oplossing daarvan voorlopig niet zitten.

Korea

De stalinistische republiek Noord-Korea houdt de vredelievende naties voortdurend in een houdgreep. De recente beschieting van het Zuid-Koreaanse eiland Jeonpjeong zou wel eens een voorbode kunnen zijn van een groter wordend conflict. De Zuid-Koreaanse regering heeft aangekondigd het niet bij veroordelende woorden te zullen laten wanneer er opnieuw door Noord-Korea op Zuid-Koreanen wordt geschoten. Terecht heeft de VS het grootste vliegdekschip USS George Washington naar de Koreaanse wateren gezonden, daarmee steun verlenend aan Zuid-Korea. Tot nu toe beperkt de VS zich tot een beleid van grote voorzichtigheid. Men weet immers niet wat Noord-Korea van plan is en of het bereid zal zijn tot het gebruik van kernwapens. Het kan zijn dat de Noord-Koreanen erop speculeren dat Zuid-Korea en de VS, om de lieve vrede, voedsel zullen leveren. Hoe het ook zij, de spanningen worden hoog opgevoerd en de wereld houdt de adem in. Dat neemt niet weg dat de Zuid-Koreanen terecht hebben gewaarschuwd niet te accepteren dat Zuid-Koreanen onder vuur worden genomen. Een nieuwe aanval zal zonder meer worden gevolgd door een

krachtige vergelding. Terecht menen wij. Ook de EU zal Noord-Korea duidelijk moeten maken dat het opvoeren van de spanning met al dan niet gevolgde beschietingen enz. niet zonder tegenmaatregelen zal blijven. Dat Rood-China in dezen tot matiging aanspoort laat zich verklaren. Rood-China zal zijn communistische broeders in Noord-Korea niet verloochenen. Wij dienen echter solidair te zijn met de Zuid-Koreanen, die sinds jaar en dag worden geïntimideerd door het Noord-Koreaanse regime, dat zijn onderdanen onderdrukt en van elementaire levensbehoeften berooft.

De bemoeizucht van Brussel

Het draagvlak voor de EU wordt door allerlei maatregelen uit Brussel steeds meer aangetast. Wij schreven hierover al in vorige edities.

De bemoeizucht van Brussel strekt zich nu uit naar de woningmarkt. Als gevolg van nieuwe Europese regelgeving mogen mensen die meer dan 33.000 euro per jaar verdienen niet meer naar een sociale woning verhuizen. Wie zo'n woning al huurt mag nog wel blijven, maar verhuizen naar een soortgelijke woning mag niet meer. Grote groepen middeninkomens zijn aangewezen op zgn. sociale woningen, omdat zij gelet op hun inkomen geen huis kunnen betalen en niet in staat zijn een particuliere woning te huren. De nieuwe regelgeving brengt voor woningcorporaties, huurders en woningzoekenden grote problemen met zich mee. Wat ons met deze nieuwe regelgeving ergert, is dat Brussel zich steeds meer bemoeit met zaken die in hun uitvoering het draagvlak voor de EU bij burgers aantast. Burgers begrijpen er niets van dat Brussel zich met allerlei zaken bemoeit die typisch behoren tot de verantwoordelijkheden van de nationale overheden. Het lijkt ons noodzakelijk dat het kabinet deze vorm van bemoeizucht afwijst en een eigen beleid voert zonder zich door Brussel te laten bevoogden.

CRIMINALITEIT

Voor criminelen, al dan niet uit de herkomst landen afkomstig, is Nederland een eldorado, men kan er proletarisch winkelen. Maar daar blijft het niet bij. Aan de lopende band vinden er overvallen plaats, waarbij argeloze burgers tot in het eigen huis worden geconfronteerd met vreemde gasten die zich zelfs niet ontzien om zich met geweld andermans eigendommen toe te eigenen.

Vrijwel dagelijks kan men hierover in de dagbladen lezen, terwijl kijkers van het programma "Opsporing verzocht" uitvoerig worden geïnformeerd.

Het is te gek voor woorden dat de slachtoffers met hun verhaal niet direct meer bij de politie terecht kunnen. In West/Midden-Brabant, een provincie waar de criminaliteit hoge cijfers heeft, is de politie zelfs overgegaan tot het sluiten van een groot aantal politiebureaus. Het personeelstekort is daarvan de oorzaak en de politie chefs moeten nu eenmaal roeien met de riemen die ze nog hebben.

Men kan bij de nog open zijnde bureaus een afspraak maken voor het doen van aangifte, maar daar gaat wel veel tijd mee heen, soms kan men eerst na een week of langer terecht. In tal van gevallen kan men dat maar beter nalaten, want het helpt toch geen zier en het bespaart ergernis.

Geen wonder dat criminelen van deze situatie ongestraft gebruikmaken.

In de enkele gevallen dat de politie succes heeft bij het opsporen van daders is het schering en inslag dat de gearresteerden binnen de kortste keren weer vrij op straat lopen en hun beroep(!) kunnen oppakken. Voor slachtoffers die de lange weg naar de politie hebben afgelegd, is het frustrerend dat de daders direct na het korte bezoek aan de politie weer worden vrijgelaten, omdat de bewijsvoering te mager is. Je zult de overval met geweld maar nauwelijks hebben overleefd.

Overheden beroepen zich erop, dat het aantal criminele gevallen is teruggelopen. Dat kan mogelijk zo zijn, maar er is eerder sprake van een vermindering van het aantal aangiften, omdat slachtoffers het hebben opgegeven de politie daarmee lastig (!) te vallen. Tegenover de stijging van de criminaliteit, wel of niet aangemeld, staat de vermindering van de politie,

hetgeen juist andersom zou moeten zijn.

Dat deze ontwikkeling een halt moet worden toegeroepen ligt voor de hand. Velen hebben nu wel hun hoop gevestigd op het nieuwe kabinet, zoals zij dat ook drie jaar geleden deden op het vorige kabinet, maar wij vrezen dat men zich maar beter kan voorbereiden op een teleurstelling.

Criminaliteit is immers in Nederland een veelvoorkomend en onuitroeibaar verschijnsel geworden waartegen nauwelijks of geen kruit gewassen is.

DE OUDE GARDE VAN HET CDA

Terwijl de coalitie besprekingen over het te vormen centrum rechtse kabinet -Rutte in volle gang zijn, proberen vooral leden van het oude establishment van het CDA de CDA-onderhandelaars onderuit te halen.

In het kielzog van de eerst als informateur optredende Ruud Lubbers hebben Van den Broek, de niet uit het beeld te branden Aantjes, de onvermijdelijke Doekle Terpstra, Hanja May-Weggen en in de Buitenhof-uitzending van 19 september optredende Herman Wijffels, ieder op zijn eigen wijze en via de hen gunstig gezind zijnde media, zich uitgesproken over de onwenselijkheid van het VVD/CDA-kabinet met gedoogsteun van de PVV.

Herman Wijffels meende Maxime Verhagen een tunnelvisie te moeten verwijten, waarbij hij zich erover beklaagde dat het huidige CDA zijn verdienstelijke leden zo laat vallen. Dit laatste is het toch wel te gek voor woorden. Het CDA heeft in tegenstelling tot wat Herman Wijffels beweert niet direct de reputatie de al dan niet verdienstelijke leden in ere te houden. De rol van Lubbers bij het onderuit halen van Brinkman staat bij iedereen nog op het netvlies gebrand. En wij herinneren ons nog hoe Piet de Jong werd af geserveerd. Hij was en is niet de enige. Laat Herman Wijffels zijn mond houden. In ieder geval kan hij zich niet beklagen over de medewerking van zijn partij om een vette baan in Washington binnen te halen. En zo gelukkig kunnen wij niet zijn met zijn inbreng als informateur bij de vorming van het laatste tegen heug en meug samengestelde kabinet.

Dat uit de linker hoek veel verzet is gekomen tegen de vorming van een mogelijk kabinet-Rutte is nog wel te begrijpen, maar dat de nu uitgerangeerde CDA-politici zich tegen de huidige CDA-onderhandelaar keren, kan toch niet anders gezien worden als een poging tot het zaaien van verdeeldheid.

Het is een gegeven dat de PVV bij de verkiezingen 24 zetels heeft gehaald en dat dit aantal nog hoger zal worden wanneer het zou lukken Wilders buitenspel te plaatsen.

De vrees dat Wilders Nederland te schande zou kunnen maken is onterecht. Zijn toespraak bij de herdenking van 11 september in New York was zeer gematigd en tegen de inhoud valt niets in te brengen.

Inmiddels heeft ook Joris Voorhoeve zich laten horen. Al eerder was hij lid geworden van D66 en besloot nu het lidmaatschap van de VVD op te zeggen. Welnu, daar kan men toch moeilijk wakker van liggen.

Met de eerste openingszinnen van de door de demissionaire minister-president Balkenende met het staatshoofd opgestelde troonrede werd de politiek-correcte toon gezet (natuurlijk verdient Nederland een stabiel bestuur) en werd er nog

eens de noodzaak van een sociale samenhang benadrukt, alsof een mogelijk kabinet-Rutte dat niet zou zijn. Men kan toch niet zeggen dat het laatste kabinet -Balkende IV nu zo'n toonbeeld van een stabiel kabinet was. En de tegenstellingen in de samenleving getuigen bovendien niet van een sociale samenhang in Nederland. Balkenende had moeten voorkomen dat de vorstin deze opmerkingen, die een opendeurkarakter hebben, niet zou hebben gemaakt. Wij weten op dit moment niet hoe het regeerakkoord en het gedoogakkoord eruit zullen zien. Het lijkt ons verstandig de inhoud daarvan af te wachten. Straks zal ook het CDA voor de keuze worden gesteld met een kabinet-Rutte al dan niet in te stemmen.

Uit de recente opiniepeilingen blijkt dat er voor een kabinet-Rutte in de samenleving veel steun aanwezig is. Niet zo verwonderlijk, want om nu nóg eens vier jaar geconfronteerd te worden met links in de Trèveszaal lijkt ons niet zo aantrekkelijk. Natuurlijk zijn er risico's, maar het land moet wel geregeerd worden, na alles wat er is gebeurd moeten wij het maar riskeren.

Het is daarom meer dan ooit wenselijk dat de oude CDA-garde zich koest houdt en van de (dankzij het CDA) verworven kapitalen profiteert, de garde leden hun tijd is geweest.

WIJ LEVEN IN EEN GEVAARLIJKE WERELD (

In de tv-uitzending NETWERK van 10 augustus werd een item gewijd aan de Deense tekenaar Kurt Westergaard. In 2006 publiceert de Deense krant Jyllands-Posten twaalf spotprenten over de profeet Mohammed, waarvan er een van Kurt Westergaard.

De gevolgen van deze publicatie waren veelomvattend. In de islamitische landen werden Deense vlaggen verbrand, de ambassades beschadigd, Deense producten geboycot enz., terwijl in Kopenhagen demonstraties plaats vonden en Kurt tot zelfs in de eigen woning met levens bedreiging werd geconfronteerd. Sindsdien moet hij beveiligd worden. Hij is niet de enige. Ook Salman Rushdie heeft jarenlang gevaar gelopen. Na de verschijning van FITNA van Wilders waren er anti-Nederlandse demonstraties, maar die waren van beperkte aard. Het Ministerie van Buitenlandse Zaken heeft toen het vuur uit zijn sloffen gelopen om in het buitenland de positie van Geert Wilders uiteen te zetten en zich van de film te distantiëren. Het moet zeker daaraan worden geweten dat de anti-Nederlandse demonstraties in het buitenland niet zo heftig waren als in 2006 tegen Denemarken.

Op zich is het natuurlijk verschrikkelijk dat de vrijheid van meningsuiting in vooral islamitische landen zo onder druk staat en dat degenen die daarvan in eigen land gebruikmaken naar het leven wordt gestaan.

Sinds vele jaren werd het noodzakelijk gevonden om Geert Wilders te beveiligen, zeker na de moord op Pim Fortuyn en Theo van Gogh. Ook Hirsi Ali werd in Nederland beveiligd en zij zijn niet de enigen. De regering acht zich ook voor het leven van Geert Wilders verantwoordelijk, terecht! De noodzaak tot beveiliging dwingt echter ook Wilders tot enige terughoudendheid want de beveiliging garandeert niet dat onverlaten er niet in zouden kunnen slagen hem aan te vallen.

Wie foto's van Wilders of opnamen op de tv ziet, ziet hem voortdurend omringd door met oordopjes uitgeruste beveiligers, over de kosten daarvan zullen wij het maar niet hebben. Wilders reist ook naar het buitenland en voor 11 september staat er opnieuw een reis met veel publiciteit op het programma. En ook nu weer zal hij worden vergezeld door beveiligers die ook in de vliegtuigen en hotels in zijn nabijheid zullen vertoeven. Menigeen vraagt zich af of de kosten daarvan ook vallen onder de post beveiliging. Voor zover het de bewegingen in Nederland betreft ligt dat voor de hand. Wij moeten er niet aan denken dat Wilders hier wat

overkomt. Men herinnert zich hoe enige jaren geleden werd besloten de beveiliging van Hirsi Ali in het buitenland te beëindigen, maar waarom niet voor Hirsi Ali en wel voor Geert Wilders en niet te vergeten de leden van de koninklijke familie?

De situatie in het buitenland dwingt tot maatregelen die onder normale omstandigheden niet hoeven te worden genomen.

Dit zo zijnde is het, gelet op de ervaringen met de Deense spotprenten in het buitenland, van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken verstandig in de voorlichting over Nederland in het buitenland aandacht te geven aan de positie van Geert Wilders als mogelijk toekomstige gedoger van een minderheidskabinet, want hoe men het ook wendt of keert: voor fanatieke moslims is het aanstaande optreden van Wilders een zoveelste provocatie, die gelet op de bestaande haat gevoelens tot verregaande consequenties aanleiding zou kunnen geven voor levens bedreigende acties.

Men hoeft het niet met Wilders eens te zijn, maar wij menen dat hij er toch goed aan doet met de positie van Nederland in de wereld enige rekening te houden en een herhaling van de eerder succesvolle demarche van Nederland rond de FITNA-film nu hij naar New York gaat niet af te doen met een **“Ze zoeken het maar uit”**. Een dergelijke reactie staat immers haaks op de verantwoording die het Ministerie van Buitenlandse Zaken voor het leven van Wilders en de Nederlandse belangen in de wereld hoort te dragen. Ook Wilders is immers medeverantwoordelijk voor zijn eigen leven en welzijn.

Op anti-Nederlandse demonstraties en levens bedreigende acties tegen Wilders zitten wij niet te wachten. Wij behoeven niet in onze schulp te kruipen, verre van dat, maar enig realiteitsbesef kan geen kwaad. Wij leven nu eenmaal in een gevaarlijke wereld.

NEDERLAND CRIMINEEL!

Uit het onderzoek “Winkelcriminaliteit” van de Detailhandel Nederland blijken in 2009 winkeliers in Nederland voor een recordbedrag van 325 miljoen euro bestolen te zijn. In totaal bedragen de kosten voor winkeldiefstallen (in 2009 ruim 45.000) meer dan 1 miljard euro.

Het aantal overvallen is met 100 gestegen, terwijl het aantal ram kraken met ongeveer 20 is toegenomen. Niet alle gevallen van diefstal worden gemeld, omdat de bestolene daar niets van verwachten.

Nederland blijkt bijzonder in trek te zijn voor rondtrekkende bendes, veelal bemand met uit het buitenland afkomstige lieden.

Volgens de Detailhandel is de crisis in Nederland voor een belangrijk deel verantwoordelijk voor de toenemende criminaliteit. Daarmee wordt naar goed “politiek correct” gebruik voorbij gegaan aan de aanwezigheid van vreemdelingen, die uiterst vakkundig te werk gaan en zich vooral bezig houden met hit en run acties. Het proletarisch winkelen is in die kringen heel populair.

Tot de provincies die met de stijgende criminaliteit te maken hebben moet volgens de Brabantse dagbladen Noord Brabant als verklaard crimineel worden gerekend.

De cijfers liegen er dan ook niet om.

Noord Brabant is van oudsher een eldorado voor rondtrekkende zigeuners en autochtone smokkelaars. Zij krijgen nu gezelschap van groot aantal ingestroomde al dan verblijf gerechtigde vreemdelingen. In het rapport van de politieacademie wordt zonder omwegen vermeld dat Turken, Marokkanen en Antillianen voor een belangrijk deel van de stijgende criminaliteit verantwoordelijk moeten worden geacht. Tilburg wordt bovendien nog eens extra geteisterd door Somaliërs, die voor groeiende overlast zorgen.

De politie is niet in staat om deze problemen aan te pakken. Zij kampt met een structureel tekort aan mankracht, terwijl zij bovendien wordt gefrustreerd door de “zacht hand” van de overheid.

Gearresteerde dieven staan immers binnen de kortste keren weer op straat om hun lucratieve werkzaamheden voor te zetten.

De politie blijft slechts de keuze over tussen de aanpak van geweldsmisdrijven en de zichtbare

criminaliteit (overlast, diefstallen en inbraken, waarvan aangiften worden gedaan en de aangevers nauwelijks of niets verwachten.

Opvallend is echter wel de alertheid van politie op kleine op zich onbetekenende verkeersovertreding, waarvoor kennelijk wel veel personeel beschikbaar is.

Op de politiek wordt door de politie korpsen uit de provincies druk uitgeoefend om het politieapparaat

te versterken, helaas tot nu toe tevergeefs.

Toch zal de overheid er niet onderuit kunnen komen van de zorg voor de veiligheid nu echt eens werk te maken en niet te volstaan met fraaie nietszeggende toezeggingen.

Want de rapporten over de toenemende criminaliteit (en onveiligheid van burgers) zijn alarmerend en Nederlandse belastingbetalers willen hier nu eens waar voor hun geld.

Tijdens de onheilspellende pogingen Nederland met een Paars plus kabinet op te zadelen zou het onderwerp in ieder geval hoog op de agenda dienen te staan.

EINDE MISSIE AFGHANISTAN

Nederland heeft de militaire missie in Afghanistan op 1 augustus beëindigd.

Het enthousiasme waarmee de taliban deze beëindiging hebben toegejuicht en

daarvoor met name de PvdA hartelijk hebben bedankt, heeft geen nadere

toelichting nodig. Nederland vertrekt uit Afghanistan om in het bijzonder de

PvdA (en in haar kielzorg de linkse partijen) ter wille te zijn. Op zich is het

dieptreurig dat aan de aanwezigheid van Nederlandse militairen in

URUZGAN op deze wijze een voortijdig einde komt, onze militairen verdienen

beter.

In de afgelopen 4 jaar heeft Nederland met in totaal 16.000 militairen aan een

bijzondere missie deelgenomen, waarbij 24 militairen zijn omgekomen en 140

al dan niet ernstig gewond raakten. Velen vragen zich dan ook af wat nu het

resultaat van deze missie is, en of de gebrachte offers het wel waard zijn.

De meningen zijn daarover verdeeld, maar men kan er niet omheen dat de

situatie zonder die aanwezigheid in Uruzgan aanmerkelijk slechter zou zijn.

Er werd door onze militairen wel degelijk veel bereikt, daarover zijn in de

media uitvoerige berichten verschenen. De commandant van de

strijdkrachten, generaal Van Uhm, die zelfs het verlies van zijn zoon moest betreuren, heeft in talrijke interviews benadrukt dat er in URUZGAN veel goed werk werd verricht. Nederland mag gerust trots zijn op zijn 16.000 militairen die zich onder de meest gevaarlijke omstandigheden hebben ingezet en op de bevolking en de bondgenoten een bijzondere indruk hebben gemaakt. De taliban mogen dan enthousiast zijn over de Nederlandse terugtrekking, dat enthousiasme wordt zeker niet gedeeld door de bevolking, die de terugkeer van de taliban vreest. Onze militairen hebben er geen twijfel over laten bestaan dat zij het einde van de missie onder de huidige omstandigheden betreuren. Terecht, want niet alleen raakten zij gefrustreerd, ook in de wereld heeft het een slechte indruk gemaakt. Terecht zijn er in de buitenlandse kranten weinig vleierende commentaren op de terugtrekking verschenen en als partij zou de PvdA er goed aan doen voorlopig even buiten beeld te blijven. De ontwikkelingen in Afghanistan zijn er niet naar om met een gerust hart de toekomst tegemoet te zien. Integendeel, de Afghanen worden niet alleen geteisterd door een fanatieke en op macht uit zijnde terroristische organisatie, maar ook kampen ze met een onuitroeibare corruptie en een regering waarvoor in alle ernst de hand niet in het vuur kan worden gestoken. Nu de Nederlandse militairen op weg zijn naar Nederland, al dan niet via het tussenstation op Kreta, verdienen zij een even warm welkom als de voetballers die deel hebben genomen aan het WK in Zuid-

Afrika en mede

daardoor hun bankrekening met niet onaanzienlijke bedragen verhoogd

zagen.

Wij willen hier nogmaals benadrukken dat wij voor de wijze waarop de 16000

militairen de vlag hoog hebben gehouden het grootst mogelijke respect

hebben. Maar gelijktijdig buigen wij eerbiedig en in stilte het hoofd voor

degenen die niet terugkeerden en tonen wij ons medeleven met de gewonden

die wij een spoedig algeheel herstel toewensen. Wij verwachten wel dat zij op

de volledige steun van Defensie mogen rekenen.

Op 4 september a.s. zal tijdens de Indië-herdenking in Roermond ook een

krans worden gelegd bij het monument van de niet van missies teruggekeerden. Terecht, want ook zij verdienen dat hun

nagedachtenis in ere

wordt gehouden.

ENTHOUSIASME VOOR BOUTERSE

Het is hem toch maar gelukt. Na een carrière als aanstichter van de decembermoorden, drugs- en wapenhandelaar, intrigant en onruststoker is Desi Bouterse dan toch nog President van de Republiek Suriname geworden. Tijdens zijn installatietoespraak negeerde hij de diplomatieke aanwezigheid van de Nederlandse Ambassadeur en haalde hij uit naar Nederland, het land dat Suriname en de bevolking daar en hier voor miljoenen Nederlandse belastinggelden op de been heeft gehouden. De vreugde in Suriname is met het aantreden van een veroordeelde crimineel als president tekenend. Men heeft hooggestemde verwachtingen. Maar het zal velen toch wel in het verkeerde keelgat zijn geschoten dat een groot aantal van de hier woonachtige Surinamers, die in de loop der tijden hun rug naar Suriname hebben toegekeerd, het aantreden van Bouterse met zoveel enthousiasme heeft toegejuicht. Maar of zij dit enthousiasme ook in daden (het meehelpen van de vooruitgang op Suriname,) in klinkende munt (repatriëring) zullen vertalen, mag worden betwijfeld. Enthousiasme is goed, maar het leven in Nederland beter.

EXCUSES JAPAN., Prosper Ego

Op 15 augustus jl. werd, evenals in andere landen, in Japan het einde van de Tweede Wereldoorlog en de capitulatie van Japan herdacht. Anders dan in voorgaande jaren heeft de Japanse premier Naoto Kan zijn excuses aangeboden voor het lijden dat Japan tijdens de oorlog heeft veroorzaakt. Hij bracht geen bezoek aan het monument, dat de oorlogsmisdadigers eert, daarmee brak hij met de traditie. Zijn voorgangers deden dat immers wel.

Het op zich indrukwekkende monument, de Yasukuni-tempel, eert de 2,5 miljoen gevallen Japanse militairen, maar ook oorlogsmisdadigers. Daarom wordt een herdenking bij dat monument als meer dan controversieel gezien.

In zijn toespraak, die ook werd bijgewoond door de Japanse keizer, zei Kan: “Wij voelen diepe spijt en wij bieden onze oprechte condoleances aan aan diegenen die hebben geleden en hun familie. Wij vernieuwen onze belofte om nooit meer oorlog te voeren en wij beloven ons uiterste best te doen om eeuwigdurende wereldvrede te bereiken en nooit meer de fout van de oorlog te maken.”

In de week voorafgaande aan de herdenking bood Kan namens Japan zijn excuses aan aan Zuid-Korea voor de koloniale overheersing.

De door de premier aangeboden excuses zijn verre van voldoende. Integendeel, het zijn woorden die sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog bij tal van herdenkingen op tal van plaatsen al eens eerder werden uitgesproken. Wij twijfelen niet aan de oprechtheid van die verontschuldigen, maar de slachtoffers en hun nabestaanden blijven tot nu toe nog steeds verstoken van een acceptabele schadeloosstelling. Niet dat een materiële vergoeding het leed verzacht, maar het zou het excuus voor hen meer inhoud geven.

In de afgelopen jaren zijn vele boeken over de Tweede Wereldoorlog verschenen, waaronder boeken die het verschrikkelijke verhaal vertellen van de duizenden slachtoffers in het Verre Oosten. Ondanks deze boeken is het helaas nog zo dat men hier in Nederland zich nog maar weinig bewust is van wat onze landgenoten en de miljoenen Aziaten hebben moeten doormaken.

Enige jaren geleden bezocht ik tijdens een toeristische reis Japan en de Yasukuni-tempel. Het is volkomen legitiem dat Japan zijn miljoenen doden herdenkt, maar volslagen onbegrijpelijk en onaanvaardbaar dat het monument nog steeds niet is bevrijd van de last van de herdenking van oorlogsmisdadigers.

Kan heeft zijn excuses aangeboden. Velen hopen dat daarmee nu eindelijk door Japan de juiste stappen worden gezet die inhoud geven aan de gevoelens van spijt en dat Japan tot schadeloosstelling overgaat nog voordat de slachtoffers, voor zover zij nog in leven zijn, en hun nabestaanden hun ogen sluiten.

GIJS DE VRIES

Oud-staatssecretaris Gijs de Vries heeft voor de VVD als lid bedankt, omdat hij de deelname van de VVD aan een kabinet met gedoogsteun van de PVV in strijd acht met zijn liberale beginsel. Enige weken daarvoor heeft ook prof. Joris Voorhoeve zijn lidmaatschap opgezegd. Beiden zijn togetreden tot D66.

Waarom moeten leden van een partij hun opzegging toch zo breed als mogelijk in de publiciteit brengen? De arrogantie te menen dat Nederland van deze opzeggingen onder de indruk zou komen is verbluffend. Behalve Voorhoeve heeft de doorsnee burger nauwelijks weet van de carrière van Gijs de Vries, evenmin van de functies die de man heeft bekleed. Wat in het bijzonder opvalt is, dat De Vries een politieke carrière heeft kunnen maken dankzij de partij die hij nu de rug toekeert. Nog opmerkelijker is het dat De Vries die beslissing nu heeft genomen nadat hij tot lid van de Europese Rekenkamer was benoemd. De VVD heeft hij als kruiwagen niet meer nodig, want aan het einde van zijn periode als lid van de Europese Rekenkamer wordt hem nog een zeer goede pensioenregeling toegekend.

Tijdens de partijraad van de VVD heeft hij zich in een pleidooi uitgesproken tegen de PVV, die hij verwijt discriminatie te bepleiten, en anti-islam is.

Mark Rutte heeft hem (onder applaus van de aanwezigen!) geantwoord dat hij een karikatuur maakt van de PVV, die NIET xenofob is.

De Vries heeft nu een groots gebaar gemaakt om voor het lidmaatschap van de VVD te bedanken. Wel wetende dat hij de vette buit als lid van de Europese Rekenkamer heeft veilig gesteld, heeft hij Nederland daarmee overeenkomstig zijn bekende arrogantie in kennis gesteld. De VVD zal er echter geen traan om laten, Nederland evenmin.

HERDENKING 15 AUGUSTUS 2010.

Op 15 augustus 2010 werd in 's-Gravenhage (World Forum) en bij het Indisch Monument de jaarlijkse herdenking gehouden van de capitulatie van Japan en daarmee het einde van de Tweede Wereldoorlog in het Koninkrijk der Nederlanden.

De herdenking is jaarlijks een indrukwekkende gebeurtenis die door velen die op de een of andere wijze betrokken zijn geweest bij de oorlog in het Verre Oosten, in kampen werden geïnterneerd, familieleden, vrienden en relaties mede als gevolg van de ontberingen en martelingen verloren.

De aanwezigheid van zoveel ouderen maakte diepe indruk.

De organisatie was in goede handen bij het bestuur van de Stichting Herdenking 15 augustus 1945.

Tijdens de bijeenkomst in de grote zaal van het World Forum (vroeger het Nederlands Congresgebouw genoemd) werd door het bekende zangkoor MALLE BABBE in twee delen liederen ten gehore gebracht, waarvan een aantal bij de Indische gemeenschap heel bekend zijn en door de aanwezigen werd meegezongen.

Na de opening door de voorzitter, Joost van Bodegom, werd door mevrouw dr. Elly Touwen-Bouwsma van het NIOD een voordracht gehouden over het verzet in Indië, gevolgd door een compilatie van de documentaire 'Verzet in Indië' van de heer Peter Hoogendijk.

Om halfeen vond de herdenkingsplechtigheid bij het indrukwekkende Indische Monument plaats, ditmaal bijgewoond door de Koningin. Zoals bekend woont de vorstin eenmaal per vijf jaar de herdenking bij.

Door Boudewijn de Groot werd een voordracht gehouden, terwijl het Residentie Bach Ensemble en de Koninklijke Militaire Kapel voor de muzikale omlijsting zorgdroegen.

De leerling van het Vrijzinnig Christelijk Lyceum (adoptie school van het monument) Jimmy Kok hield een bijzonder ontroerende voordracht. Omdat de inhoud in de verslaggeving in de media onvoldoende of niet werd gepubliceerd en deze ook door ons als een werkelijk aangrijpende bijdrage aan deze herdenking werd ervaren volgt hij hierna.

Met de kranslegging, ditmaal beperkt tot 12 kransen, werd de herdenking besloten.

In de middag vond een reünie plaats waaraan velen deelnamen en waar men van de rijsttafel (voor eigen rekening) kon genieten.

Men keerde huiswaarts met een dankbaar gevoel ook deze herdenking te hebben mogen bijwonen.

DECLAMATIE DOOR JIMMY KOK OP 15 AUGUSTUS 2010 BIJ HET INDISCH

MONUMENT TE DEN HAAG HET LEVEN GAAT DOOR

In de aanloop naar deze herdenking heb ik veel gelezen over wat er zich gedurende de Tweede Wereldoorlog in Indië heeft afgespeeld. Zo las ik over de vrijheidsbeperking, het uithoudingsvermogen en de strijd, die mij deden denken aan wat iemand uit mijn vriendenkring is overkomen:

Deze vriend van eenentwintig, ging met een groep vrienden skiën in de Franse Alpen. Hij is een geoefend skiër en kon dus gemakkelijk de zwarte piste aan. Wat er precies gebeurd is, zal altijd wel een raadsel blijven. De feiten zijn helaas veel minder raadselachtig: mijn vriend is gevallen en bleek met een dwarslaesie in een banaan van de piste afgehaald te moeten worden. Sindsdien is hij aan het revalideren. De hele gebeurtenis heeft zich minder dan een jaar geleden afgespeeld. De doktoren die hem behandelen, hebben hem verteld dat zijn kansen op genezing na een halfjaar sterk afgenomen zijn. De vooruitzichten zijn volgens de medici dat hij niet meer uit zijn rolstoel zal opstaan. Mijn vriend heeft heel andere plannen: hij is er vast van overtuigd dat hij over enige tijd weer kan lopen. Hij is klaar met de negatieve energie van het ziek zijn en hij is eraan toe zijn leven weer op te pakken. In elk geval heeft hij besloten zijn studie te hervatten. Hij wil zelfstandig gaan wonen en hij pakt zijn sociale leven langzaam maar zeker weer op door weer met vrienden af te spreken.

Hij heeft zelfs al onder begeleiding in het buitenland gereisd.

Het verhaal van mijn vriend is voor mij tekenend voor de hel waar mensen soms ongewild doorheen moeten gaan. Hij raakte beperkt in zijn bewegingsvrijheid – niet door zijn eigen schuld, maar door domme pech. Het ziet er op dit moment naar uit dat hij zich nooit meer zo kan bewegen als hij zelf graag zou willen. Hij kan niet gaan of zelfs maar staan en heeft geen mogelijkheid om zelf over alle aspecten van zijn leven te beschikken. Zoals ik al zei: zijn bewegingsvrijheid is hem ontnomen. Wat hij wel kan, is nadenken. Zijn wilskracht om uit zijn benauwde situatie te komen is onverminderd sterk. Hij weigert zich neer te leggen bij de ‘opsluiting’ die hij nu moet doormaken. Hij heeft noodgedwongen de tijd gekregen om na te denken over wat zijn vrijheidsbeperking met hem doet. Hoe nu verder? Wat staat er mij in de toekomst te wachten? Wanneer komt er een eind aan deze hel? Komt er überhaupt een einde aan?

Er zijn genoeg vrienden, goede en minder goede, die met zijn lijden en zijn verdriet geen raad weten. Zij lopen weg voor een situatie waar zijzelf geen oplossing voor kunnen vinden, zelfs al wordt dat niet van hen verwacht. Dat lijkt me voor mijn vriend een extra bezwarende last. Hij wordt niet begrepen, niet verstaan en dus niet erkend in zijn verdriet. Juist de dingen waar hij op dat moment behoefte aan had.

Ikzelf probeer een andere invalshoek aan onze vriendschap te geven. We kunnen (tenminste op dit moment) niet meer de dingen doen die we tot nu toe samen deden: sporten, ontspannen, samen op stap gaan. Maar wat nieuw is, is dat we praten. We praten veel over zijn leven en over het mijne. Ik luister naar hem en ik ben keer op keer verrast. Mijn vriend praat over wat hij wel wil in plaats van over de dingen die hij niet meer kan. Hij wil zich niet laten beperken door de negatieve aspecten van zijn situatie.

Dat hij zo naar zijn leven kijkt, is voor mij een bevrijding. Dat hij me na het verdriet, de frustratie en de teleurstelling ook de positieve kanten van zijn situatie laat zien, maakt het voor mij makkelijker om me in zijn mogelijkheden en onmogelijkheden te verplaatsen. Ik kan hem niet helpen bij wat hij niet kan, maar ik kan hem wel ondersteunen in wat wel binnen zijn mogelijkheden ligt. Mijn vriend laat mij telkens opnieuw zien, dat voor hem het leven doorgaat, ondanks de beproevingen die hij moet doorstaan. Hierdoor heb ik een grenzeloze bewondering gekregen voor hoe hij met zijn ervaringen omgaat.

Als ik nu mijn gedachten verplaats naar de ervaringen van mensen, leeftijdgenoten, die geleden hebben onder de verschrikkingen van de Japanse onderdrukking, dan zie ik daar ook in hoe dapper zij geweest zijn en hoe moedig zij aan hun toekomst begonnen zijn na vijftien augustus 1945. Ik kan op geen enkele manier óók ervaren of meebelevend wat zij hebben beleefd. Maar ik kan wel met bewondering en respect kijken naar hoe zij zich niet monddood hebben laten maken door wat hen overkomen is. Ook al zijn sommigen letterlijk of figuurlijk gebroken uit de kampen teruggekomen, ik heb het meeste respect voor diegenen die de gebroken stukken oppakken en ondanks de barsten toch doorgaan met leven.

Tegenwoordig is ‘respect’ een modewoord. In deze context kan ik respect het best vertalen als bewondering.

Ik wil het woord en het begrip ‘respect’ opbrengen voor mensen die mij de mogelijkheden voor de toekomst beschrijven, zonder dat zij van mij verwachten dat ik mij in hun situatie inleef.

Bij het lezen van de verhalen over de Japanse onderdrukking in Indië, die 65 jaar geleden afliep, heb ik een indruk gekregen van die tijd. Ik weet van de ellendige ervaringen van toen. Ik respecteer de moed van degenen die onderdrukt waren om door te gaan met leven, hun wil om vooruit in plaats van achterom te kijken. Ik hoop aan hen te denken en kracht te putten uit hun verhalen als ik onverhoopt ooit met nare situaties in mijn leven te maken krijg. Goed voorbeeld doet goed volgen. Het leven gaat door!

HETZELFDE LIEDJE

De exorbitante wijze waarop de vrouw van Robert Mugabe de wereld doorreist en haar inkopen in Parijs doet, heeft aller wegen veel kritiek geogst. Land en volk van Zimbabwe verkeren in een buitengewoon slechte toestand. Het is dan ook schandalig dat de leider, die zelf verantwoordelijk is voor de allesbehalve gunstige economische situatie in het land en het volk met een reeks lasten verzwaringen opscheept, kennelijk niet bij machte is zijn vrouw tot matiging te bewegen.

Mugabe en zijn vrouw zijn niet de enigen. De collegae van de onafhankelijke Afrikaanse landen, waarvan een aantal met westerse hulp gelden op de been wordt gehouden, hebben daar ook een handje van. De protesten van de geld verstrekkende landen hebben geen enkele uitwerking. Men gaat zijn gang en trekt zich van de kritiek in de wereld niets aan.

Maar.....het blijkt ook in andere niet-Afrikaanse landen voor te komen.

Bij het aantreden van Barack Obama als president van de Verenigde Staten waren de verwachtingen (bij links!) hooggespannen. Na de periode Bush zou het allemaal veel beter gaan. De verwachtingen waren zo hooggespannen, dat het in de afgelopen periode teleurstellend was dat Obama nog niet over de oceaan had gelopen, zoals velen in hun euforie dachten.

Mevrouw Obama blijkt er intussen ook wat van te kunnen. Op haar vakantie reis naar Marbella liet zij zich vergezellen door een VEERTIGTAL vrienden en vriendinnen. Zij huurde in het super de luxe hotel Villa Padierna in Marbella maar liefst ZESTIG kamers. Voor de veiligheid werd door de staat een bedrag van meerdere honderdduizenden dollars uitgegeven. Terecht vergeleek the New York Dailly News haar met Marie Antoinette, de vrouw van Louis XVI. Maar zo ver hoeven wij niet eens terug te gaan.

Dit jaar hebben de Obama's al van verschillende vakanties genoten, en van enkele uitgebreide feestjes met beroemdheden op het Witte Huis. Na terugkeer uit Spanje reist mevrouw nog even naar Martha's Vine Yard, een eiland voor de kust van Massachusetts, een speeltuin van de super rijken.. Voor het einde van de zomer hebben de Obama's van acht exclusieve vakanties genoten.

Geen wonder dat de populariteit van de messias gestaag daalt. In Amerika begint men het door te krijgen dat met de komst van Obama de opgaande lijn nog niet in zicht is. Obama is het linkse gedachtegoed toegedaan en in die geest sluit het uitgavenpatroon aardig aan bij de welbekende leus 'Links zakkenvullen'. Het is ook hier weer hetzelfde liedje.

HILVERSUM

Kijkend en luisterend Nederland heeft met ingang van 6 september kennis kunnen maken van een nieuwe programma-aanpak van het presenteren van de actualiteiten en discussies. Dat de mogelijke totstandkoming van de linkse kerk voor de voorgangers een buitengewoon onplezierig vooruitzicht is, hoeft geen nader betoog. Met alle macht zetten de voorgangers zich in om het onheil af te wenden. Vrijwel dagelijks confronteren zij kijkers en luisteraars met programma's doordrenkt van hun politieke linkse opvattingen en hun weerzin tegen de komst van wat zij afwisselend de rechtse, bruine en/of ultrarechtse regeringscoalitie noemen. Zij bevestigen opnieuw de juistheid van onze slogan "Kijk kritisch, de linkse hersenspoeling begint op uw eigen tv".

Wie de als actualiteitenprogramma's opgezette edities heeft kunnen volgen, zal in de praktijk weinig veranderd zien. Het is veel van hetzelfde. Van links tot centrum, waartoe wij nu ook de EU moeten rekenen, zaagt men voortdurend aan de poten van de stoelen van de onderhandelaars van een nieuw kabinet.

De omroepen vrezende bezuinigingen en halen alles uit de kast om te redden

wat er nog te redden valt. Dat neemt niet weg dat het voor Nederland een zegen zal zijn wanneer de uitgesproken linkse voorgangers uit het beeld verdwijnen. De leden loze taak omroepen, zoals NOS en NPS, worden gepresenteerd door de uitgesproken linkse Twan Huys en Clair Polak. Het kijken naar die programma's wordt daardoor al bij voorbaat ontmoedigd.

In omroepeland zal heel wat moeten veranderen om het de kijker en luisteraar weer tot een genoegen te maken.

Nog los daarvan wordt het onderdeel reclame door talrijke kijkers en luisteraars als buitengewoon hinderlijk ervaren, maar ja, de kassa moet wel rinkelen.

In de afgelopen periode werd al een boekje opgedaan van wat in de omroepwereld aan salarissen en onkosten wordt betaald. Voor die kapitalen zou het toch mogelijk moeten zijn ons betere programma's voor te schotelen.

Ter zijde: het argument dat op ieder toestel een aan/uit knop zit gaat niet op.

Zeker niet nu het kijk- en luistergeld een integrerend onderdeel is van de belastingopbrengst. De mogelijkheid om wat dat betreft de kraan dicht te draaien zit er niet in. Dus wij blijven overgeleverd aan krachten die vooral op grond van hun politieke overtuiging precies passen in de wereld van de linkse kerk.

Voorlopig blijven wij overgeleverd aan de linkse hersenspoeling en blijft de hoop gevestigd op een daadwerkelijke verandering onder een nieuw kabinet.

NOG GEEN KABINET!

Na een aantal onderhandelingen tussen diverse partijen werden, op aandrang van de

informatuur Lubbers, onderhandelingen geopend tussen de VVD en CDA met de PVV

als 'gedogend partij'. Het begon erop te lijken dat men eruit zou kunnen komen. Maar

... dat was niet de bedoeling. Op het al dan niet verzoek van derden (u mag raden wie

dat is, of zijn) drong Lubbers, geen informatuur meer zijnde, aan op een time-out

met als doel de onderhandelingen te laten stranden. Hij kreeg steun van enige oudgedienden, aanvankelijk echter zonder resultaat. Op de van Lubbers bekende

intrigerende wijze werd mede onderhandelaar Ab Klink onder druk gezet en ditmaal

wél met succes. Klink haakte af, daarmee Maxime Verhagen, die met volledige steun

van de CDA-fractie samen met Klink de onderhandelingen voerde, afvallend (om geen

andere woorden te gebruiken). Deze onverwachte desertie stortte het CDA in grote

problemen. Worden de onderhandelingen met VVD en PVV voortgezet? En zo ja, wat

kan men daar nu nog van verwachten? Want het CDA heeft met deze ontstane interne crisis zijn geloofwaardigheid als betrouwbare en standvastige gesprekspartner

aangetast, hoe de politieke bal ook zal rollen. In het drama dat zich thans afspeelt, vinden miljoenen de bevestiging dat de politiek in feite een machtsspel is, waarvan de lucht je onpasselijk maakt.

'GROTE WIJSHEID'

Het is buitengewoon aanmatigend dat oud-minister Veerman erop durft te wijzen dat de ondertekenaars van zijn brief mensen 'van grote wijsheid' zijn. Wanneer dat zo zou zijn, dan hadden ze gedurende hun periode er wel es eerder blijk van kunnen geven en zeker de alarmklok moeten luiden voor een ontwikkeling waardoor in het land zoveel steun is ontstaan voor de hen 'verafschuwde' PVV. Wij zijn van Veermans woorden niet onder de indruk, het tegendeel is eerder het geval. Hoe het ook zij, het CDA zal de grote verliezer van de formatie van een nieuw kabinet zijn. De VVD en vooral de PVV kunnen zich al bij voorbaat rijk rekenen, want begin volgend jaar zijn er weer verkiezingen en menige kiezer heeft van het politiek gekonkel meer dan zijn buik vol. Het wordt vooral de CDA-onderhandelaar Verhagen zeer moeilijk gemaakt. Aan zijn toewijding hoeft niet te worden getwijfeld. Integendeel, hij verdient ons aller waardering. In het verzet uit de CDA-gelederen tegen het kabinet met gedoogsteun van de PVV beroept men zich erop, dat Wilders de islam een politieke ideologie noemt. Maar dat is zijn goed recht, zoals het een ander vrij staat om de islam een religie te noemen. Beter zou men kunnen spreken van een imperialistische politiek/religieuze ideologie? Meer dan ooit geldt voor de islam: "Wie niet met ons is, is tegen ons." Laten wij wel wezen: het gaat niet tegen praktiserende islamitische gelovigen, het gaat om gebruiken (en vooral schendingen) die haaks staan op de mensenrechten, die wij zo nadrukkelijk verdedigen. Van ons wordt verdraagzaamheid geëist die men, met name in het buitenland, zelf niet kan opbrengen. Men sluit hier zijn ogen voor de keiharde realiteit van de uitwassen van de islamisering. Wij worden daar dagelijks mee geconfronteerd maar men lijkt er blind voor te zijn. Wanneer de rechtse regering van VVD en CDA met gedoogsteun van de PVV niet tot stand komt, dan moet gevreesd worden voor een of meer hernieuwde

pogingen de linkse partijen weer binnenboord te halen, en dat spreekt ons allerminst aan!

VOORNEMENS

Het voornemen om op de uitgaven voor DEFENSIE te bezuinigen is slecht!

Zeker

tegen de achtergrond van de internationale ontwikkelingen. Het zou getuigen van

struis vogelgedrag wanneer wij de gevaren die vooral de westerse samenleving bedreigen zouden onderschatten. Juist nu is uiterste waakzaamheid geboden en wij

woulden het ons straks niet vergeven wanneer wij, waar het onze defensie betreft,

onherstelbare steken laten vallen.

Wat echter de gehele samenleving aangaat is de toenemende onveiligheid waarvan

de media bij herhaling melding moeten maken. Met als uitschieter de aanwezigheid

van gewelddadige (internationale) criminelen, die zich te buiten gaan aan het liquideren van 'beroepsgenoten'. Dat nu ook de topman van het Openbaar Ministerie,

Harm Brouwer, zich genoodzaakt ziet een warm pleidooi te houden voor een nationale politie is tekenend voor de huidige situatie. Deze zou alerter kunnen optreden tegen de zware misdaad.

Het nieuwe kabinet wacht een gigantische klus. Niet alleen moet het

buitengewoon impopulaire maatregelen treffen om de doelstelling van de

bezuinigingen van 18 miljard te kunnen effectueren, maar het moet ook

langs allerlei klippen door zeilen om het schip van staat op koers en in

veiliger water te brengen.

Het is te hopen dat er nu snel zaken worden gedaan om verder tijdverlies

te voorkomen.

Uiteraard zullen wij de ontwikkelingen in de komende maanden op de

voet volgen en daarvoor met uw aller hulp de publieke opinie blijven

mobiliseren. Want het is immers ons aller belang dat het schip van staat

niet vastloopt.

September 2010

INDONESIE EN DE ZUID-MOLUKKEN

De Indonesische president Yudhoyono heeft zijn staatsbezoek aan Nederland afgezegd. Als reden voerde hij aan de door de Republiek der Zuid-Molukken in ballingschap ingediende rechtsvordering om hem bij aankomst in Nederland vanwege de mensenrechtenschendingen te arresteren.

Later werd bekend dat hij deze kapstok nodig had om de ware reden van zijn afzegging, de gedoogsteun van de PVV aan de nieuwe regering te camoufleren.

Het is buitengewoon onverstandig van de Zuid-Molukkers om een al bij voorbaat tot mislukken gedoemde poging te doen de rechter te verleiden tot een uitspraak die de verhoudingen tussen Nederland en Indonesië ongetwijfeld veel schade zou berokkenen.

Laten wij vooropstellen dat, wanneer de kwestie Zuid-Molukken aan de orde komt wij de grootst mogelijke moeite hebben hier onpartijdig te zijn.

Van meet af aan (april 1950) hebben wij ons aan de RMS verplicht gevoeld. Terecht, want de rol van Nederland in dezen is buitengewoon schandalig, om over die van de Republiek Indonesië maar te zwijgen.

De aanwezigheid van Zuid-Molukkers, de tweede generatie van de oud-KNIL-militairen, is een gevolg van een gerechtelijke uitspraak. Daarin werd bepaald dat Nederland de nog in Indonesië verblijvende en op hun demobilisatie wachtende KNIL-militairen via Nederland naar de plaats te brengen waar zij destijds werden aangeworven.

Bij aankomst in Nederland werden zij, in strijd met alle overeenkomsten, ter plaatse gedemobiliseerd en in kampen ondergebracht, de geschiedenis is bekend. Na jaren van geduld waren de jongeren nauwelijks nog in de hand te houden en volgden de gijzelingsacties in Drenthe, Overijssel, Den Haag en Amsterdam.

Wij hebben met afgrijzen de ontwikkelingen sindsdien gevolgd. De recente gebeurtenissen op de Zuid-Molukken, waarbij de Indonesische moslims zich keerden tegen de Zuid-Molukse christenen en vernielingen aanrichtten, waren voor de regering in ballingschap de drijfveer om tegen de komst van de Indonesische president in actie te komen.

Men heeft er niets mee bereikt, of het moest zijn dat de doorsnee Nederlander er geen snars van heeft begrepen.

In de loop van de achter ons liggende tientallen jaren is ook bij ons het besef doorgebroken dat ondanks dat de Zuid-Molukkers volledig in hun recht staan het doel verder weg is dan ooit. Daarbij komt nog dat de jongere generatie Zuid-Molukkers er niets voor voelt naar de eilanden terug te gaan,

Er blijft dan ook niets over dan zich neer te leggen bij het onvermijdelijke. Maar de schande van het Nederlandse verraad blijft! Vandaar dat wij hoe dan ook voor de Zuid-Molukkers een zwak hebben en houden zonder ons te verzoenen met de wijze waarop men hier zijn zaak blijft bepleiten.

Voor de Indonesische president was het kort geding slechts een aanleiding om niet te komen, in feite zat Wilders hem dwars. Het valt niet te ontkennen dat Indonesië de grootste moslimstaat in de wereld is en behoudens de radicale elementen valt hiermee best te leven. Een geheel andere zaak is het dat de Indonesische regering, de president inclusief, er weinig of niets aan doen om het leven van de miljoenen christenen leefbaar te houden en hun veiligheid te verdedigen. De laatste berichten wijzen erop dat de spanningen tussen moslims en christenen toenemen. Dat stemt ons verdrietig, want Indonesië en de miljoenen Indonesiërs hebben nu eenmaal een bijzondere plaats bij ons ingenomen.

Waar wij allerm minst behoefte aan hebben zijn de gewelddadigheden waarmee men elkaar te lijf gaat.

Met kort gedingen en het weigeren om aan Nederland een staatsbezoek af te leggen, draagt men niet bij tot goede verhoudingen. Daarvoor zullen beide regeringen in de naaste toekomst zich bijzonder moeten inspannen.

NEDERLAND WACHT OP EEN NIEUW KABINET

Op Prinsjesdag zaten de demissionaire leden van het 4^e kabinet-Balkenende voor het laatst in de Ridderzaal om te luisteren naar de door hen geredigeerde troonrede. In de rijen achter hen politici waarvan er ongetwijfeld enige zullen zijn, die volgend jaar hun plaatsen op de eerste rijen zullen innemen om op hun beurt te luisteren naar wat zij aan het papier hebben toevertrouwd.

Het demissionaire kabinet verdient waardering voor de goede wijze waarop het op de winkel paste. Minister De Jager mocht de voorlopige begroting voor 2011 aan de Tweede Kamer aanbieden, waarin een aantal voor de burgers bepaald geen prettige maatregelen werd aangekondigd. Op tal van onderdelen is, vooruitlopend op wat het nieuwe kabinet ons zal presenteren, de lastendruk aangescherpt.

Het heeft ons getroffen dat, terwijl burgers aangezegd wordt dat op essentiële onderdelen, zoals de gezondheidszorg, de duimschroeven worden aangeschroefd, op andere overheidsuitgaven nauwelijks het mes is gezet.

Voorals de bejaarden zullen niet gespaard worden. Soms lijkt het wel alsof ze gestraft worden omdat ze langer leven dan vroeger. Ook de kosten voor de kinderopvang worden niet gespaard.

Maar het kan ook meevallen. Op de begroting voor 2011 van het Koninklijk Huis zal ruim 400.000 euro worden geminderd. Dat zal in de praktijk wel meevallen. De koningin zal de grote onderhoudsbeurt van de Groene Draeck zelf moeten betalen, maar zij behoudt het recht om te vliegen, ook wanneer zij afstand doet, terwijl het kroonprinselijk paar de kosten voor privé vluchten mag blijven declareren. Daar zal het wel geen moeite mee hebben. Soms lijkt het wel alsof het paar meer in het buitenland is dan in Nederland. In de tijd dat velen de broekriem moeten aanhalen, worden de vergoedingen aan de koningin en het kroonprinselijk paar nauwelijks getroffen. De koningin ontvangt in 2011 829.000 euro tegen 834.000 in 2010, daarnaast heeft zij 4,3 miljoen euro te besteden aan haar eigen personeel en uitgaven in haar hoedanigheid als staatshoofd. Willem-Alexander en zijn echtgenote krijgen elk een inkomen van 248.000 euro (dat was 246.000) belastingvrij met een onkostenvergoeding van 1.386.000 euro voor de prins en 626.000 voor Máxima. Daar moet je toch van kunnen rondkomen.

Dat men nog steeds niet inziet, of durft te zien, dat dit soort bedragen niet meer te rechtvaardigen is tegenover burgers die ondanks hun lichte schouders wél de zwaarste lasten moeten dragen, is nauwelijks te begrijpen. Maar dat hieraan toch eens wat moet worden gedaan spreekt voor zich.

Het lijkt wel alsof politici en vooral oud-politici zich geroepen voelen om het de onderhandelaars bij de vorming van een nieuw kabinet zo moeilijk mogelijk te maken. Zij trachten de mogelijke totstandkoming van een VVD & CDA-kabinet met gedoogsteun van de PVV te verhinderen. Men maakt zich meer druk over de gedoogsteun dan over de inhoud van het beleid.

Het valt intussen wel op dat in tal van gemeenten het besef begint door te breken dat aan de problemen met allochtone jongeren meer moet worden gedaan dan hen in de watten te leggen. De periode van de softe aanpak lijkt zo

langzamerhand afgesloten te worden, terecht.

Wij gaan politiek gesproken spannende maanden tegemoet en het wachten is op het aantreden van het nieuwe kabinet. Onze verwachtingen zijn niet hoog gespannen, maar wij hopen oprecht dat ons een inbreng van links daarin zal worden bespaard.

TEN SLOTTE

Wij houden ons aanbevolen voor uw reacties op onze publicaties, die verruimd kunnen worden door de medewerking om anderen op onze activiteiten te attenderen, met name op de internet publicaties.

Intussen zijn wij onze begunstigers en geregelde lezers bijzonder erkentelijk voor de financiële steun die wij mochten ontvangen!!

De reacties van onze begunstigers en belangstellenden zijn bemoedigend vooral nu wij ervaren dat het zonder een secretariaat en secretariaat medewerkers een heel karwei is, een bezigheid die wij overigens graag verrichten.

Daarom kan en mag men op ons blijven rekenen om binnen het raam van onze mogelijkheden te trachten de publieke opinie te mobiliseren voor zaken waar het echt om gaat!

September 2010

KERSTTOESPRAAK

Onze vorstin heeft het haar kijkers/luisteraars ook dit jaar met de inhoud van de traditionele kersttoespraak moeilijk gemaakt. Aan de vooravond van de eerste kerstdag waren er al passages uit de toespraak in de publiciteit gebracht, hetgeen toch zeer ongebruikelijk is. De toespraak was al enige dagen te voren opgenomen, mede omdat de vorstin met haar familie samen met de familie Zorreguita het kerstfeest vierde op het mede met Nederlandse belastinggelden gefinancierde vakantieverblijf in Argentinië.

Zoals ieder jaar nam zij ook dit keer de gelegenheid waar ons vermanend toe te spreken en vooral een nauwelijks bedekt pleidooi te houden voor een Nederland met een multiculturele samenleving. Naar haar opvattingen hierover hoeft niemand te raden. De vorstin heeft er al jaren een gewoonte van gemaakt ons voor te houden hoe wij moeten omgaan met de nieuwe ingezetenen. Tussen de regels door gaf zij blijk van haar politieke voorkeur. Dat zij weinig enthousiast is voor het aantreden van een rechts kabinet mag duidelijk zijn. Geert Wilders reageerde ook dit jaar weinig vleidend en botste daarmee met de 'spraakmaker van de softe aanpak' Job Cohen. Cohen verwijt Wilders de toespraak uit zijn verband te rukken met zijn verwijzing naar de recente arrestatie van Somaliërs. Op dat moment bestond er onduidelijkheid of de Somaliërs wel of niet behoren tot terroristische groeperingen, maar de verdenking lag wel voor de hand. Voor de AIVD waren er aanwijzingen dat rekening moest worden gehouden met een of meer terroristische aanslagen. Het is wel opvallend hoe Cohen zich iedere keer geroepen voelt de vorstin in bescherming te nemen. Misschien moeten wij dit zien als een verkapte sollicitatie naar het ambt van vicepresident van de Raad van State, als vluchthaven voor Cohen na zijn mislukte aantreden als PvdA-leider.

Haar verwijzing naar de oorlogsjaren, waarin daadwerkelijk sprake zou zijn geweest van persoonlijke moed, saamhorigheid en het vertrouwen in de toekomst klinkt goed. Maar laten wij eerlijk zijn: het aantal Nederlanders dat toen inderdaad blijk gaf van persoonlijke moed, saamhorigheid en vertrouwen in de toekomst was bepaald niet representatief. En wat weet de koningin daar eigenlijk van? Anders dan van het lezen van boeken en het aanhoren van verhalen?

Er kan moeilijk gesproken worden over de toen in de samenleving aanwezige bindende factor van persoonlijke moed, saamhorigheid en vertrouwen in de toekomst. Wat in die jaren in het

algemeen plaatsvond was het stilzwijgen, het de andere kant op kijken en zelfs het ter wille zijn van de bezetter. De medewerking van de overheid in het algemeen en de politie (van Amsterdam) in het bijzonder bij het wegvoeren van onze Joodse medeburgers naar de vernietigingskampen, zijn bepaald geen zaken die zich lenen voor een verwijzing naar de jaren van persoonlijke moed.

Maar ook nu laat de meerderheid ontwikkelingen over zich heen komen en verschuilt zij zich achter een houding van politieke correctheid.

De vorstin noemde de ontwikkelingen die onze samenleving direct raken niet met name. Wij doelen hier op de straatterror, de verloedering, de criminaliteit, het beschimpen van Joden, enz., te veel om op te noemen.

In de kersttoespraak werd, zoals ook in voorgaande jaren, met geen woord gerept over de inzet van onze militairen in de bekende brandhaarden, aan ambulancebroeders en brandweerlieden, politie en burgers die dagelijks de zegeningen van de multiculturele samenleving moeten ondergaan en waarvan de vorstin en haar familie slechts via de media kennisnemen. Wat hebben wij aan oproepen tot harmonie, respect en maatschappelijke verbondenheid die niet of nauwelijks in praktijk kunnen worden gebracht en haaks staan op wat er werkelijk in de samenleving gebeurt?

Voor het koningshuis was 2010 niet direct een jaar om met plezier op terug te zien. In Elsevier van 27 november schreef Liesbeth Wytzes daarover een artikel waarin zij een aantal zaken direct benoemde. Het zal velen uit het hart zijn gegrepen dat de schrijfster terecht kritisch wijst op de toch wel heel bijzondere bevoorrechtiging van de vorstin en het kroonprinselijk paar in een periode waarin burgers offers moeten brengen. Ook in andere publicaties werd hieraan aandacht besteed. Behalve de traditionele gemeenplaatsen zagen wij hiervan in de toespraak weinig of niets terug.

Het houden van een kersttoespraak is een traditioneel gebeuren, maar het zou aan waarde winnen wanneer de vorstin de ontwikkelingen die de burgers direct raken, en zeker bezighouden, met name noemt. Daar is alle reden voor!

Het waren ook nu weer gemiste kansen.

KONING VOETBAL

Dat het voetbal een buitengewoon populaire sport is waarvoor miljoenen

mensen warmlopen, is genoegzaam bekend en ook begrijpelijk.

Het heeft intussen vormen aangenomen die menigeen doet afvragen wie er

nou buiten zinnen is geraakt.

Het WK in Zuid-Afrika heeft talrijke staaltjes laten zien van hoe met name de

internationale voetbalorganisatie FIFA het gastland de financiële duimschroeven heeft kunnen aanzetten. De schaamteloze wijze waarop FIFA

en de met miljoenen betaalde voorzitter in feite via de regering de volken van

Zuid-Afrika hebben laten betalen voor de organisatie van het WK is in ieder

geval bij redelijk denkende mensen verkeerd gevallen.

Zuid-Afrika zit nu met zeer gemoderniseerde voetbaltempels, terwijl in de

directe omgeving vooral de zwarte mensen in hutten wonen. De armoede onder de bevolking steekt schril af bij de overvloedigheid waarvan de voetbalbonzen hebben kunnen profiteren. Je moet maar durven. De FIFA heeft de zakken weten te vullen en Zuid-Afrika met de kruimels achtergelaten. Het spektakel lijkt zich nu naar andere landen te verplaatsen. Regeringen staan te dringen om van de ruif mee te eten. Daarvoor zijn ze bereid echt door het stof te kruipen en financiële middelen beschikbaar te stellen die de bevolkingen zelf zo dringend nodig hebben. Ook Nederland blijkt nu in de rij te staan om het WK 2018 binnen te halen en heeft zich inmiddels bereid verklaard de FIFA op tal van onderdelen tegemoet te komen. Zo worden belastingfaciliteiten verleend waarvan menigeen in Nederland slechts kan dromen. De reclamewereld zal aan strikte beperkingen onderhevig zijn en het aantal tegemoetkomingen op rekening van de belastingbetalers laat zich nauwelijks nog tellen. Men gaat zelfs zo ver om op de snelwegen aparte banen vrij te maken voor de voetbalbobo's, terwijl hardwerkenden zich de files zullen moeten getroosten. Je houdt het allemaal niet voor mogelijk. Het enthousiasme voor de voetbalsport is begrijpelijk, evenals het grote genoegen dat miljoenen beleven bij het zien van de wedstrijden waarvoor een klein aantal sporters zich het vuur uit de sloffen loopt om hun land tot wereldkampioen te promoveren en daarvoor een flinke honorering incasseert. Maar met sport heeft het allemaal niets meer te maken.

KONINKLIJKE AAN-AFWEZIGHEID

Aan de vooravond van de Herdenking van de Capitulatie in Wageningen op 5 mei sprak Luitenant-Generaal Ted Meines de Koningin, waarbij hij de teleurstelling van veteranen tot uitdrukking bracht, dat op het podium een lid van de Koninklijke Familie ontbrak om zoals wijlen Prins Bernhard het defilé af te nemen. Die teleurstelling kon de Koningin wel waarderen. Maar wat kopen veteranen daar nu voor?

Naar bekend werd zal de vorstin op 15 augustus a.s. de jaarlijkse herdenking van de capitulatie van Japan en daarmee van het einde van de Tweede Wereldoorlog in het Koninkrijk der Nederlanden in 's-Gravenhage bijwonen.

Die aanwezigheid vloeit voort uit de afspraken, dat de vorstin eenmaal per 5 jaar die herdenking zal bijwonen.

Voor de duizenden aanwezigen zal die Koninklijke afwezigheid als balsem worden ervaren voor hen nimmer geheelde wonden van wat zij in de jaren 1941-1945 in het Verre Oosten hebben overgehouden.

Hoe geheel anders is het voor de meer dan tienduizend oud Indië veteranen en de nabestaanden op 4 september a.s. naar Roermond komen om hun omgekomen wapenbroeders in het voormalig Nederlands Indië en Nieuw Guinea te herdenken.

Jaar in jaar uit hebben wij onze teleurstelling verwoord over de niet aanwezigheid van vorstin of een der leden van haar familie bij deze indrukwekkende herdenking.

De tijd heelt alle wonden, maar voor de oud Indië strijders blijft het een pijnlijke constatering dat niemand van de Koninklijke familie het kan opbrengen om voor een kort moment in Roermond aanwezig te zijn en daarmee de tienduizenden nog leven Indië veteranen een blijk van waardering voor hun inzet en medeleven met het verlies van hun wapenbroeders tot uitdrukking te brengen. Waaraan moet die afwezigheid toch worden toegeschreven. Het veel gehanteerde argument, dat de vorstin haar aanwezigheid beperkt tot die op de 4e mei op de Dam in Amsterdam. Maar dat argument is een armzalige poging om die afwezigheid te rechtvaardigen, terwijl daarop nog wel het een en ander valt op te merken.

De tienduizenden veelal nog jonge militairen zouden in de jaren van hun uitzending voldoende argumenten hebben kunnen vinden om hun uitzending te dwarsbomen. Maar zij gingen omdat zij zich niet aan hun plicht konden en wilden onttrekken.

Anders dan de nu van missies terugkerende werden zij afgescheept met een schamele fooi en tot op de dag van heden geconfronteerd met de jaarlijkse Koninklijke afwezigheid bij de herdenking van hun omgekomen makkers.

Zo zeer wij van harte instemmen met de aanwezigheid van de Koningin op 15 augustus en de waarderende wijze, waarop Nederland nu haar van missies teruggekeerde militairen verwelkomen en zoveel mogelijk bijstaan, zo diep gaan onze frustraties over de afwezigheid van de vorstin of een der leden van de koninklijke familie.

De aanwezigheid van de Chef van het Militaire Huis van de Koningin mag dan wel enige voldoening geven, het is toch voor velen een doekje voor het bloeden.

Aan de vooravond van de herdenkingen op 15 augustus en 4 september a.s. willen wij onze voldoening en verontwaardiging nogmaals heel krachtig verwoorden.

LEGALE WILLEKEUR

In het koor van politici en oud-politici laat nu ook minister Hirsch Ballin zich horen. Hij acht de totstandkoming van het kabinet-Rutte ongewenst en schadelijk voor het CDA (die misschien ook wel een vervolg van zijn periode als minister belemmerend).

Wat aan velen is ontgaan, heeft de redacteur van Elsevier, Syp Wynia, in de

editie van 25 september onder de aandacht van de lezers gebracht.

Minister Hirsch Ballin, die destijds al door Lubbers werd uitverkoren boven de toenmalige lijsttrekker Brinkman, heeft een wetsvoorstel ingediend waarin hij voorstelde het OM bevoegdheden toe te kennen om een uit de jaren dertig daterend verbod op godslastering nieuw leven in te blazen. Hieronder valt het beledigen van een hele reeks ideologieën en heilige boeken en “kernwaarden” onder het verbod op smalende godslastering. Met een wetsvoorstel tot bestrijding van de computercriminaliteit wil hij het OM extra bevoegdheden geven op eigen gezag websites uit de lucht te halen, dus zonder dat er een rechter aan te pas komt. De officier hoeft alleen maar het gevoel te hebben dat wat er is gepubliceerd niet in de haak is waarna hij kan de site op zwart kan zetten en dwangsommen gebruiken.

Hirsch Ballin wil voorts de publicaties van geheim te houden en uitgelekte informaties verbieden. De minister wil de rechter bevoegdheden geven die voorbehouden zijn aan de onafhankelijke rechter.

Op grond van een aanklacht van de islamitische haat zaaiër Abdul-Jabbar van de Ven werd de tekenaar NEKSCHOT van zijn bed gelicht, omdat in zijn tekeningen haat zaaiërij en discriminatie werd ontwaard. De tekenaar werd vervolgens onder druk gezet om in afwachting van een eventuele dagvaarding alvast acht van zijn tekeningen van het internet af te halen. De illegale willekeur die Hirsch Ballin en officieren van justitie in mei 2008 loslieten op Nekschot is een signaal van legale willekeur, naar believen toe te passen op alle

Nederlanders

Inmiddels ziet het OM (na bijna 5 jaar!) van vervolging van Nekschot af. Kennelijk heeft het de tekenen des tijds verstaan.

LINKS KOMT WEER OP DE STRAAT

Job Cohen roept alle progressieve (linkse) organisaties en partijen op zich in een manifestatie te verzetten tegen het beleid van VVD, CDA en de gedogende PVV. Terwijl verantwoordelijke politici zich ernstig bezighouden met het oplossen van de problemen en de gevolgen van het vooral door links veroorzaakte beleid, wil Cohen de rol van aanvoerder van de showdemonstratie vervullen. Daarmee wil hij zijn failliet als fractieleider van de PvdA verbloemen. Tijdens de informatie voor het nieuwe kabinet bleek Cohen de weg volledig kwijt te zijn geraakt. Niet zo verwonderlijk, want nog tijdens zijn burgemeesterschap kon hij de bewegwijzering al niet in het oog houden.

Wouter Bos heeft hem een rood kooltje gestoofd door zich uit de politieke arena terug te trekken en Cohen met de gebakken rode peren te laten zitten. Een situatie waar de PvdA leden nauwelijks aan te pas kwamen. Integendeel, zij kregen Cohen opgedrongen zonder dat ze daarom gevraagd hadden.

De formatie van een zogenaamd rechts kabinet was mogelijk mede dankzij de blunders van Cohen. Om het goed te maken grijpt Cohen naar het vertrouwde linkse wapen van de demonstratie. Voor zijn show heeft hij al organisaties als de vakcentrales FNV en CNV (deze laatste blijkt ook al de weg kwijt te zijn geraakt), de kerkelijke organisaties als de oude bekende IKV/Pax Christi, de ontwikkelingsorganisaties (die hun subsidiestroom zien verminderen), SP, GroenLinks en D66 weten te interesseren.

Cohen wil met deze manifestatie in aanloop naar de provinciale verkiezingen op 2 maart samen de schouders eronder zetten. Voor het optreden in de Brakke Grond heeft hij de

onvermijdelijke zuurpruim Jan Mulder, Victoria Koblrenko en Abdulkader Benali weten te interesseren. Hij ging eraan voorbij dat de ChristenUnie niet demonstreert op zondag, zo ver heeft hij niet kunnen nadenken.

Inzet zal zijn om de zorg te verwoorden over de economie, de pensioenen, het omgaan met elkaar in de samenleving, enz. Met dat laatste heeft hij in de steden zijn handen meer dan vol. Ten slotte zal hij oproepen niet te stemmen op rechtse partijen.

Maar wat als de linkse partijen de verkiezingen niet winnen, gaat Cohen dan naar huis? Want na zijn debacle tijdens de formatie kan hij moeilijk nog een nederlaag van de manifestatie verwerken. Cohen gokt met zijn initiatief op een massale opkomst. Het is nog maar de vraag of er genoeg deelnemers zijn. Nederlanders lopen niet zo snel het huis uit om te demonstreren. Cohen zegt dat hij overal de zorg en het cynisme proeft. Maar of dat een massale opkomst teweeg zal brengen moet nog maar worden afgewacht.

DUBBEL PASPOORT

Al direct na haar aantreden als staatssecretaris bleek mevrouw Veldhuijzen-van Zanten twee paspoorten (nationaliteiten) te beschikken. Met de eerste botsingen tussen kabinet-Balkenende en volksvertegenwoordigers stelde Wilders de twee nationaliteiten van Albayrak en Aboutaleb aan de orde. Hij vond (en met hem vele anderen) dat dit aanleiding zou kunnen geven voor problemen. De meerderheid van de Kamer vond het echter geen onderwerp.

Met de herinneringen aan dat debat was het toch niet zo handig van de formateur om bij de vorming van het kabinet-Rutte voorbij te gaan aan de kandidaat-staatssecretaris, die zowel de Zweedse als de Nederlandse nationaliteit bezit. Men kon toen al voorzien dat Wilders deze dubbele nationaliteit opnieuw aan de orde zou stellen. Premier Rutte gleed in het daaropvolgende debat uit met het maken van een (terecht) onderscheid tussen de Zweedse en de Turkse nationaliteit. De linkse oppositie verweet hem zich schuldig te maken aan discriminatie en de CDA-fractie leider, die de bui al zag hangen, mengde zich ook in het debat. Kortom: de kwestie van de twee nationaliteiten verdween van de agenda, maar toch...

Rutte maakt wel degelijk een terecht onderscheid, want is het niet zo dat Turkse onderdanen zich dienen te onderwerpen aan de Turkse wetten en daardoor onderhorig zijn aan de Turkse regering? Het welsprekendste voorbeeld is de verplichting voor jongeren om hun dienstplicht in Turkije te vervullen, tenzij ze die afkopen. Behoudens de drie maanden actieve vervulling daarvan en betaling van 3000 euro kunnen ze van een verdere dienst afkomen; tegen betaling van 5000 euro volledig. Overigens zijn ook Marokkanen onderhorig aan Rabat. Deze laatste groep verzet zich overigens tegen de bevoogding uit Marokko.

In de Volkskrant van 8 november verscheen van de hand van twee auteurs die verbonden zijn aan de rechtenfaculteit van de Open Universiteit in Heerlen, Jan Willem Sap en Donald Hellegers, het artikel "Dubbel paspoort blijft bezwaarlijk". Daarin stellen zij aan de orde dat het hebben van twee nationaliteiten van nationale politici om problemen vraagt. Het gaat volgens de auteurs niet om de vraag of mensen met een dubbele paspoort minder loyaal zijn aan de Nederlandse rechtsstaat, maar om tegenstrijdige belangen. Zo kan het de schijn van belangenverstrengeling oproepen. De schrijvers geven daarvan een voorbeeld. Zo had de toelating van een Turkse asielzoeker, die Turkije ontvluchtte vanwege de Armeense kwestie of de Koerdische zaak, door de vorige staatssecretaris Albayrak een ernstig conflict kunnen oproepen met Turkse regering, die zou in de toelating een belediging van Turkije kunnen zien. De kans op belangenverstrengeling wordt niet weggenomen door de eed die Nederlandse politici en andere gezagsdragers op de Nederlandse grondwet afleggen. Zo is het weinig aantrekkelijk dat de Turkse strafwetgeving ook geldt voor in het buitenland woonachtige Turken, omdat zulks directe gevolgen kan hebben voor bijvoorbeeld Turkse bewindspersonen met een Turks paspoort (Armeense kwestie).

De inhoud van het artikel dient o.i. ter harte te worden genomen door regering, parlement en eenieder die te maken heeft met de uit het bezit van twee nationaliteiten voortvloeiende

belangenverstrengeling. Er zijn hiervan tal van voorbeelden. Dit probleem doet en deed zich niet voor bij politici met een tweede nationaliteit van een tot de EU behorend land. Turkije, met Marokko, kan met Zweden niet over één kam worden geschoren.

Premier Rutte heeft dan ook met zijn directe verweer groot gelijk, evenals Wilders dat heeft. De andersdenkenden in dit geval hebben slechts blijk gegeven van een uit het spoor geraakte politieke correctheid.

Staatshoofd

Geert Wilders heeft recent met zijn eis dat koningin Beatrix uit de regering moet en slechts een ceremoniële functie dient te vervullen, opnieuw de aandacht gevestigd op de in brede lagen van de samenleving aanwezige gemengde gevoelens.

Met het aan de orde stellen van het ceremonieel koningschap is de lang sluimerende discussie weer opgelaaid. Wilders is daar nu mee gekomen omdat hij de bemoeienis van het staatshoofd met de formatie van de regering ongewenst acht.

De rol van het staatshoofd heeft al vele jaren nimmer aanleiding gegeven voor een discussie over de inperking daarvan.

Sinds 9 juni is daarin toch verandering in gekomen.

Zo hebben wij als langdurig monarchisten de gang van zaken rond de kabinetsformatie met enige irritatie gevolgd. In het bijzonder de rol die het staatshoofd in dezen heeft vervuld en nog blijkt te vervullen.

Dat de indruk is ontstaan dat de Koningin met angst en beven de dag zag aankomen dat zij het kabinet-Rutte zou moeten installeren is niet zo verwonderlijk. Ons staatshoofd mag dan wel onpartijdig in de ogen van velen zijn, in de praktijk van de laatste jaren blijkt er voldoende aanleiding geweest te zijn om dat nu juist niet te willen zien.

Het is niet eerlijk om juist van het staatshoofd te verwachten (te eisen, zo men wil) dat zij geen voorkeur voor de een of andere politieke partij zou hebben.

Het is echter een andere zaak om er al bij voorbaat van uit te gaan dat zij politiek onpartijdig is en handelt.

In de afgelopen maanden heeft zij voldoende aanleiding gegeven voor gegronde kritiek en zeker om van een bepaalde voorkeur te moeten spreken. Aan het Geheim van het Paleis is in de laatste maanden wel wat afgeknabbeld. In tal van artikelen in de media is hierover uitvoerig geschreven.

Je hoeft geen vreemdeling in Den Haag te zijn om de gevolgen van de interventie van het Paleis Noordeinde te zien.

In verschillende commentaren wordt gezegd dat het parlement de bevoegdheid heeft zelf een informateur of formateur aan te wijzen, maar het wel zo gemakkelijk vindt om die taak aan het staatshoofd te laten. Men wil hieraan zijn vingers niet branden, hetgeen toch niet in overeenstemming is met de verantwoordelijkheid die de leden dragen voor het landsbestuur. Heel opvallend is het dat nu ook Job Cohen de mening is toegedaan dat het verstandig is het door de koningin aanwijzen van een informateur/formateur nog eens tegen het licht te houden. De PvdA wil nu met de minister president Rutte uitgebreid praten over de rol van de koningin in de formatie.

Wij moeten bekennen dat wij van een en ander een bittere smaak hebben overgehouden. Dat een niet-gekozen staatshoofd kennelijk nog steeds over zo veel invloed beschikt om naar het schijnt de uitspraak van de kiezer zo te interpreteren dat de partij met de grootste winst hoe dan ook buiten spel zou kunnen worden gehouden is, met alle respect, toch moeilijk te verteren.

Laat het duidelijk zijn dat wij geenszins willen afdoen aan de grote waardering en respect voor het staatshoofd. Integendeel, koningin Beatrix vervult haar taak als vorstin op een meer dan voortreffelijke wijze. Maar niet voor niets nemen de geluiden voor een ceremoniële vervulling van de rol van vorstin sterker dan ooit toe. Nu binnen afzienbare tijd koningin Beatrix zal aftreden en prins Willem-Alexander koning zal worden, zal de rol van de vorst meer in overeenstemming moeten worden gebracht met die van een ceremoniële

taakvervulling.

Het kan zijn dat Willem-Alexander daar niet voor voelt, maar dat is dan jammer.

Dit is overigens geen pleidooi voor afschaffing van de monarchie! Verre van dat. Maar veranderingen in de bevoegdheden en vervulling van de taken van het staatshoofd laten zich niet bij de komende troonswisseling uitstellen.

De komende troonswisseling is naar onze mening dan ook een uitgesproken moment voor de invoering van noodzakelijke veranderingen, zodat wij in de Kroon weer het symbool van de eenheid in onze verdeelde samenleving willen en kunnen zien.

Belastingvrijdom

Gelijktijdig met de opgelaaide discussie over de functie van het staatshoofd verschenen berichten over de belastingvrijdom van de koningin en het kroonprinselijk paar. Niet alleen genieten zij een belastingvrijdom over hun zeer riante inkomen en eigendommen, maar dat geldt ook voor erfenissen, schenkingen en andere onderwerpen.

Tegen de achtergrond van de voortdurend noodzakelijke verzwareningen van de lasten van burgers is het nauwelijks nog te rechtvaardigen dat zij op grond van geboorte en huwelijk, anders dan burgers, de volledige belastingvrije beschikking hebben over inkomen en bezit. Het bijzondere hiervan is dat men hieraan niet wil tornen en dat de situatie blijft zoals deze is. Dat zij over de vergoedingen van het uitoefenen van hun functie – personeel, onderhoud van paleizen en reizen in het kader van de presentatie enz.- geen belasting hoeven te betalen is alleszins te rechtvaardigen. Het argument dat zij over schenkingen en erfenissen geen belasting hoeven te betalen vanwege het “zo noodzakelijk” op peil houden van hun kapitaal is niet houdbaar. Dat geldt immers voor iedere burger, misschien nog wel sterker. Het moet niet zo zijn dat slechts voor een aantal, door geboorte en huwelijk, bevoorrechte personen een zodanige uitzondering geldt. Wij onthouden ons van tal van voorbeelden van irritaties en zelfs ergernis oproepende situaties waarvan de uitgaven ten laste van belastingbetalende burgers komen, maar waarover men het zwijgen toe doet.

Misschien dat men hier ook wel eens kan denken aan het gelijkheidsbeginsel, dat haaks staat op het voor de koninklijke familie geldende belastingvrijdom.

Subsidie

Nog tijdens zijn periode als minister van Buitenlandse Zaken heeft Maxime Verhagen aangekondigd dat het ministerie paal en perk gaat stellen aan topsalarissen bij ontwikkelingsprojecten. Het is voor velen een doorn in het oog dat topfunctionarissen gigantische salarissen incasseren, terwijl de betalingen daarvoor uit de subsidiepotten en opbrengst van inzamelingsacties komen. Enige sprekende voorbeelden. De directeur van UNESCO verdient 157.500 euro per jaar, die van het Nederlandse Rode Kruis 127.646, Ontwikkelingsorganisatie ICC 114.991, Plan Nederland 110.783, Natg.Comm.Ontw. 109.451, KNCV Tuberculosefonds 122.883, Stichting Humana 109.589, enzovoort.

Het ministerie schrijft nu voor dat alle organisaties, grotendeels afhankelijk van subsidies, hun medewerkers niet meer mogen betalen dan 124.000 euro, gelijk aan het salaris van een directeur-generaal op het ministerie.

Ook tal van particuliere organisaties, die grotendeels afhankelijk zijn van de opbrengst van inzamelingsacties, belonen hun topmanagers met hoge salarissen.

Met het aantreden van het nieuwe kabinet wordt flink het mes gezet in de tsunami aan subsidies. Terecht. Er zijn fondsen die via allerlei kanalen hun geld ontvangen, daarvan een deel aan het beoogde doel uitgeven en de rest gebruiken voor oneigenlijke kapitaalvorming. Aan de andere kant wordt er flink gerommeld met subsidies. Een recent voorbeeld is de financiële huishouding van de jaarlijkse Gaypride in Amsterdam. De verantwoording van de gelden rammelt. Zo is het Amsterdamse gemeenteraadslid Frank van Dalen (VVD) gedwongen op te stappen omdat door de Rekenkamer een ongemeen hard oordeel is uitgesproken over het financiële (wan)beheer. Eerder verliet hij als voorzitter het COC na financiële tegenvallers. De organisator Progay, die van de gemeente Amsterdam een subsidie kreeg van 80.000 euro moet een deel terugbetalen.

De problemen met subsidieverstrekingen beperken zich niet tot bovenvermelde voorbeelden, het is in het hele land schering en inslag. Dat verziekt het klimaat van offervaardigheid in Nederland, tot groot nadeel van de projecten waarvoor de middelen zo belangrijk zijn voor een juiste hulpverlening. Overigens dit is niet van recente datum. Men wil het niet weten hoe het in de afgelopen jaren is gegaan en waarbij alles met de mantel der liefde werd bedekt.

Het tuig

Sinds jaar en dag worden binnensteden geteisterd door helaas voornamelijk allochtone jongeren. Burgers voelen zich meer en meer bedreigd door wat men tegenwoordig onder de noemer TUIG rangschikt. Niet alle gemeenten komen daarmee naar buiten, maar de berichten van een aantal gemeenten waarin de problemen het grootst zijn, laten er geen twijfel over bestaan dat ze talrijk en bedreigend zijn.

Tot de gemeenten die daar heel veel last van hebben, behoort GOUDA. Burgemeester Wim Cornelis (PvdA) tracht, evenals destijds Job Cohen in Amsterdam, de situatie in zijn gemeente te bagatelliseren. “Alles is onder controle” en “Er wordt hard op de veiligheid ingezet”, aldus de burgemeester. Het is jammer dat burgers er niet veel van merken maar dagelijks met de problemen worden geconfronteerd. Vorig jaar wilde het nog wel lukken met MEdie met gummiknuppels rondliep, maar het was ook hier weer uitstel van executie. Wij hoeven ons niet voor de gek te laten houden. Het tuig wil niet, wat men er ook aan doet. Je kunt ze op kosten van de belastingbetalers naar vakantiecampen zenden, waarna ze bij terugkeer het oude beroep van ordeverstoorder weer oppakken. Je kunt slechts raden naar de omvang van de gemeenschapsgelden die voor dit softe beleid werden worden uitgetrokken. De burgers van Gouda hebben er genoeg van door de burgemeester gerustgesteld te worden. Het gemeentebestuur denkt nu aan nieuwe maatregelen. Succesvoller is het beleid van Breda, dat ouders van probleem jongeren de wacht heeft aangezegd. Wanneer hun kinderen zich niet gedragen, riskeren zij uit hun huis te worden gezet en naar andere wijken te worden verbannen. En zowaar: het lijkt te lukken. In Gouda denkt men dit voorbeeld te volgen, maar het moet nog worden afgewacht of het succes in Breda in Gouda kan worden herhaald.

Intussen heeft minister Opstelten een wetsvoorstel ingediend, waarin rechters in staat kunnen worden gesteld om bij relatief lichte overtredingen de daders een gebiedsverbod op te leggen. In Amsterdam begint na de Cohen-wind nu de Van der Laan-wind te waaien. En dat is andere koek. Amsterdam heeft in toenemende mate te maken met wat Van der Laan noemt “tijdbommetjes op scooters”. Het gaat om het tuig dat op deze voertuigen zich verplaatst en er criminele activiteiten mee pleegt. Burgemeester Van der Laan, een verademing na Cohen, streeft ernaar dat de politie de overvallen gaat bestrijden door criminelen op scooters op te pakken. De politie heeft de beschikking over een lijst met daarop de gegevens van verdachte scooters en hun bestuurders. Door geregeld controles te houden hoopt de politie deze lieden beter in de gaten te kunnen houden, criminaliteit te voorkomen en gezochte verdachten aan te houden.

De inzet van beschikbaar politiepersoneel kost heel veel geld, temeer omdat het in de meeste gevallen betalingen betreft aan personeel voor overwerk. Agenten zijn te veel bezig met het beveiligen van feesten en evenementen. Van der Laan wil nu dat de organisatoren zelf voor een deel van de kosten gaan opdraaien. Terecht menen wij.

In een Buitenhof-uitzending liet Van der Laan er geen twijfel over bestaan dat hard zal worden opgetreden tegen al diegenen die zich schuldig maken aan een vorm van terrorisme van Joden, homo's, enz. Nu kan men daar geen wonderen van verwachten. Voor een grondige aanpak is heel veel geld nodig, maar dat moet dan maar worden opgebracht. Het kan niet zo zijn dat burgers de prijs moeten blijven betalen voor de activiteiten van het criminele tuig. De tijd van zoete broodjes bakken moet echt voorbij zijn.

Verbijsterend

In Nederland blijkt alles mogelijk te zijn. Het asielbeleid heeft onder de vorige staatssecretaris Albayrak aan kracht ingeboet. Na het door vooral links afgedwongen generaal pardon heeft zich opnieuw een aantal illegale asielzoekers gemeld voor een tweede generaal pardon en hoe

dat zijn naam onlosmakelijk verbonden is met GroenLinks, zoals Paul Rosenmüller, als excommunist

ook verbonden is aan GroenLinks en de voormalige communistische groepering.

Opvallend is hoe snel men de tot de eigen kring behorende activisten schoon tracht te wassen tegenover het voortdurend besmeuren van andersdenkenden. Rabbae heeft kennelijk eieren voor zijn geld gekozen en daarom bedankt voor het lidmaatschap van GroenLinks, terwijl Danen is geballoteerd.

Hun optreden als “beledigde partij” heeft overigens tot nu toe weinig weerklank gevonden, hetgeen bewijst hoe de publieke opinie daar tegenaan kijkt.

GroenLinks heeft intussen het signaal afgegeven af te rekenen met het dogmatische linkse actieverleden en meer dan ooit een ontwikkeling doormaakt naar een normale parlementaire partij, wars van lieden als Rabbae, Danen en soortgelijke lieden. Dat is winst.

TBS

Dat er een andere wind is gaan waaien wordt nog eens duidelijk nu minister Teeven het verlofbeleid voor tbs-verlofgangers heeft beperkt. In de afgelopen jaren deden zich vele gevallen voor van tbs'ers die tijdens hun verlof de benen namen en dus niet zoals was afgesproken terugkeerden. Teeven heeft nu aangekondigd dat die tbs'ers voor minstens een jaar niet meer naar buiten mogen. “Wij geven duidelijkheid naar de slachtoffers van de samenleving toe dat tbs absoluut veilig moet zijn en dat onttrekkingen daaraan voor hen niet meer ongestraft kunnen plaatsvinden. Bepaalde tbs'ers hebben het er wel naar gemaakt. In vele gevallen blijken de verlofgangers hun tijdelijke vrijheid te misbruiken voor nieuwe overtredingen, zelfs met dodelijke afloop voor hun slachtoffers. En natuurlijk kwam er weer verzet uit de zogenaamde deskundigenkring die in de aanscherping van de verlofregelingen een verslechtering van de rechtspositie van de betrokkenen zien. De indruk wordt gevestigd dat de nieuwe maatregel ook geldt voor patiënten die zich aan de regels houden, hetgeen niet het geval is. Teeven wil dat men de tbs niet ziet als een duiventil, waaruit men in en uit kan vliegen. Het is als met zoveel andere nieuwe maatregelen. In het algemeen is men er nog niet van doordrongen, dat tbs-patiënten patiënten zijn, die weliswaar verpleging behoeven, maar niet voor niets in de kliniek zijn opgenomen. De tot nu voorgevallen incidenten met dodelijke afloop kunnen niet voor kennisgeving worden aangenomen. Eenieder zal er aan moeten wennen dat aan de veiligheid van de samenleving een hogere prioriteit moet worden gegeven dan aan de behandeling van tbs'ers.

MEN KOMT ER WEL ACHTER.

Femke Halsema heeft onlangs in de Jacobikerk te Utrecht een opmerkelijke toespraak gehouden, waarin zij pleit voor meer aandacht voor het uitingen van de orthodoxe islam. Progressieven moeten de confrontatie aangaan met inperking van de vrijheid van islamitische vrouwen en homo's door orthodoxi-islamitische voorschriften.

Werd tot voor kort door politici angstvallig gezwegen over de vrijheid van godsdienst en de grenzen daarvan, Halsema pleit er nu voor om dat stilzwijgen te verbreken. Zij wijst erop dat het debat over het wezen en de positie van de islam, dat zich weinig aantrekt van abstracte principes over godsdienstvrijheid en gewetensdwang maar heen en weer slingert tussen de dagelijks ergernis over een zichtbare islam in Nederland en de angst voor politiek jhisme. Progressieven en linkse politici voelen zich diep ongemakkelijk en dat leidt dikwijls tot verlamming. In het debat nemen de progressieve politie te weinig ruimte. Je bent, aldus Halsema antireligie en dan wil je de godsdienst, de islam, weren uit de publieke sfeer en het liefst uit Nederland of je bent proreligie en dan ben je ook een moslim knuffelaar en een relativist die de sharia wil invoeren, Zij wijst op de intolerantie van de orthodoxe islam.. Onlangs verscheen een onderzoek naar het salafisme in Nederland, waaruit bleek dat de aanhang kleiner was dan werd vermoed en die geen rechtstreekse dreiging voor de democratische rechtsstaat is. Men was opgelucht. Ten onrechte, want hoewel de aanhang kleiner is hebben vele salafistische orthodoxe opvattingen bredere steun in de Nederlandse

islamitische gemeenschap. In het bijzonder zijn dat opvattingen over theocratie, over de ongelijkwaardigheid van man en vrouw en van hetero's en homo's. Deze opvattingen worden van bovenaf dwingend opgelegd en ondermijnen de vrijheid van vrouwen en homoseksuelen. Halsema stelt dat er in Nederland duizenden moslim vrouwen wonen wier bewegingsvrijheid ernstig wordt ingeperkt door orthodox islamitische voorschriften. Natuurlijk zijn er veel moslim vrouwen die hier overtuigd en vrij voor kiezen, maar velen moeten zo leven omdat er voor hen geen eerbaar alternatief is.

Zij gaf in haar toespraak een reeks van voorbeelden van de leefsituatie van veel moslim vrouwen en vooral meisjes. Zij pleit er dan ook voor om de confrontatie te zoeken met die islamitische voorgangers die gewetensdwang uitoefenen op de minderheden in eigen kring. Ook dringt zij aan op steun aan de Belgische schooldirecteur, die een hoofddoekjes verbod afkondigt voor minderjarige scholieren omdat de dominantie ervan leidt tot onvrijheid en tot vertrek van andersdenkenden,

Jaren geleden zou een toespraak met deze inhoud niet worden gehouden. Ook in Groenlinkse kring reageerde men terughoudend op wat toen ook al bekend was.

Het is dan ook bemoedigend dat de leidster van GroenLinks in deze dagen, waarin een gerechtelijke aanval wordt gedaan op de vrije meningsuiting, op het aan de kaak stellen van schendingen van de vrijheden van vooral vrouwen en meisjes in de islamitische gemeenschap en het wijzen op de bedreigingen van onze waarden en normen, zich uitspreekt voor de noodzaak om de orthodoxe islam hard aan te pakken.

Op de inhoud van heilige boeken moet harde kritiek kunnen en heeft de staat geen taak om de critici te vervolgen en de mond te snoeren. Waarvan akte!

Wij hebben gedurende vele jaren bij herhaling voorspeld dat er een moment zal komen, waarop men er achter komt dat er wel degelijk ontwikkelingen zijn, waarvoor wij onze ogen niet langer mogen en kunnen sluiten.

Gehoopt mag worden dat Halsema woorden in politieke kringen serieus worden genomen en dat men tot de noodzakelijke bezinning komt.

Nog steeds wordt het opkomende islamitisch fanatisme in West Europa onderschat. Er gasat vrijwel geen dag meer voorbij of wij worden in de media geconfronteerd met de zeer uiteenlopende berichten over het dhimitude proces, dat in volle gang is. Het zijn niet de doorsnee moslims in West Europa, die verantwoordelijk geacht worden voor

Met voorbedachten rade

Woorden en nog eens woorden. Willen we met elkaar communiceren, dan zullen we woorden moeten gebruiken. Ik ontkom er niet aan, om nog maar eens de onsterfelijke woorden van de helaas overleden dichter en taalpurist, Driek van Wissen, aan te halen: 'De taal is het voertuig van de geest.' Als aanvulling merk ik dan nog wel eens op, dat het verrekte belangrijk is, dat we, willen we elkaar goed begrijpen, wél in hetzelfde voertuig zitten.

Naast andere uitingsvormen zoals muziek, schilderkunst, fotografie en gelaatsuitdrukkingen, hebben we woorden nodig. Zonder woorden zou er geen OSL Actueel bestaan. Woorden kunnen mensen bij elkaar brengen, maar ook verwijdering tot stand brengen. Liefde, verdriet, vreugde, verbijstering, humor, onmacht, pijn en nog veel andere uitingen worden door woorden bepaald. Ook worden woorden gebruikt om recht te spreken. En meteen slaat de twijfel toe. Wat voor de één recht is, is voor de ander zo krom als een hoepel.

Ik hoorde gisteren de uitspraak tegen Sander V., de moordenaar van de twaalfjarige Millie Boele. Achttien jaar en tbs. Ik hoorde de verbijstering van de ouders over de in hun (en ook in mijn) ogen veel te lage straf. Ook hoorde ik de teleurstelling bij de beide advocaten. Natuurlijk was de straf veel te zwaar, aldus beide heren. Natuurlijk heeft een verdachte recht op een eerlijk proces. Enerzijds moet het OM een zaak goed

voorbereiden en anderzijds dienen de advocaten te zorgen voor een rechtvaardige balans tussen ‘aanval en verdediging’.

Toch heb ik met enige regelmaat veel moeite met het werk van advocaten. Ik noem ze ook wel eens de masseurs, de fysiotherapeuten van woorden en letters. Handelingen die vaak met rechtspreken weinig tot niets meer hebben te maken. Vooral in zaken waar we hebben te maken met de meest afgrijselijke moordpartijen. Als daar dan ook nog eens kinderen het slachtoffer van worden, dan schiet mijn voorstellingsvermogen te kort, als ik zo’n advocaat met droge ogen hoor beweren, dat hij de strafmaat te hoog vindt. We moeten hierbij bedenken, dat de uitspraak van 18 jaar voor Sander, mede door z’n voorarrest, slechts 11 jaar betekent.

De strafeis tegen de moordenaar van Millie is opgebouwd uit een aantal elementen. Daarbij hoort ook ‘vrijheidsberoving’. Blijkbaar heeft de rechter daar zes jaar voor gerekend. En dat vinden de advocaten veel te veel, omdat het ‘slechts’ gaat om een vrijheidsberoving van 20 tot 30 minuten! Daarnaast wordt gestoeid over de uitdrukking ‘met voorbedachten rade’. Volgens de advocaten ligt het allemaal aan de ‘geestverruimende’ middelen die Sander heeft gebruikt.

Vanzelfsprekend kon Sander zich hier niet tegen verzetten, Die middelen kwamen gewoon aanvliegen, braken de mond van Sander open, wurmden zich door z’n strot en dwongen hem vervolgens richting het huis van zijn buurmeisje Millie. Millie vertrouwde Sander en ging met hem mee. Hij was immers politieagent. Maar de geestverruimende middelen waren nog niet klaar met Sander. Ze dwongen hem handelingen bij het meisje te verrichten, die eigenlijk met geen pen zijn te beschrijven, tot de dood er op volgde.

Vervolgens lieten de middelen Sander een kuil graven, waar ze hem niet persoonlijk in dumpten, maar waar Sander het levenloze slachtoffertje in begroef. Ook lieten de geestverruimende middelen Sander nog zes dagen z’n mond houden. Iemand die dit allemaal moet meemaken, zou toch met onmiddellijke ingang op vrije voeten moeten worden gesteld nietwaar? De advocaten/woordenmasseurs stellen alles in het werk en laten niets na om deze bizarre voorstelling van zaken te verdedigen.

Een goede vriend van mij is psycholoog. Hij is tegen de doodstraf, maar in het geval van Sander V. is hij er niet op tegen, als Sander in z’n cel de beschikking kreeg over een stuk touw. Ik heb er nooit een geheim van gemaakt, dat ik meen, dat in bepaalde gevallen de doodstraf als straf bespreekbaar moet zijn. Ik heb hier echt tientallen jaren over nagedacht. Ik heb het niet over zogeheten Amerikaanse toestanden waarin mensen –tig jaar moeten wachten uitvoering van een vonnis.

Ik heb het over de moord op Millie Boele. Er zijn spermasporen op de tanden en lippen van het meisje aangetroffen. Bij het horen van dit soort walgelijkheden, zouden we ons eens moeten realiseren, wat dat kind in die ‘slechts’ twintig tot dertig minuten heeft moeten doormaken, alvorens de grote handen van Sander zich om haar hals sloten en hij een einde aan haar nog prille leven maakte.

De advocaten hebben het over ‘slechts’ twintig tot dertig minuten! Ik wil het ook nog even hebben over al die minuten die de ouders nog zonder hun dochter moeten doorbrengen. Helaas weet ik als ‘ervaringsdeskundige’ wat het is, om een dierbare door de handelingen van een maniak te moeten verliezen.

Vierentwintig uren per dag, zeven dagen per week en tweeënvijftig weken per jaar. Alleen al, al die seconden in een jaar waarin de ouders van Millie hun kind niet meer over de bol kunt strijken, naar haar kunnen glimlachen of haar even kunnen knuffelen. Tik, tik, tik, tik, allemaal seconden die wegtikken. LEVENSLANG mogen de achtergebleven dierbaren het doen met herinneringen.

Geen glimlach meer van hun dochter. Vandaag niet meer, morgen niet meer, nee NOOIT meer. Ik wil nog wel begrip opbrengen voor de advocaat/woordenmasseur die de balans van Vrouwe Justitia in evenwicht wil houden, maar bij bepaalde vormen

van ‘verdediging’ meen ik toch echt, dat er sprake is van verkrachting van woorden en dus van onze taal. En dat allemaal met als doel een verschrikkelijke moordenaar slecht enkele jaren in een vrij riante ruimte te laten doorbrengen en die over niet al te lange tijd weer ‘gewoon’ mag rondlopen...

Nee, dan kies ik, duidelijk met voorbedachten rade, voor een straf, even definitief als de verschrikkelijke dood van Millie. En dan wil ik ook nog akkoord gaan met een spuitje in plaats de walgelijkheden die Sander op z’n geweten heeft, Trouwens, dat is taalkundig ook weer krom. We hebben hier immers met een gewetenloos iemand te maken. Bij een koeien- of geitenziekte heeft men het over ruimen. Nou, dat bedoel ik hier eigenlijk ook. Eigenlijk is dit voor Sander V. geen straf te noemen, maar een uiterst humane oplossing. Ik ben mij ervan bewust, dat ik dit allemaal ‘met voorbedachte rade’ heb geschreven.

NEDERLAND HEEFT EEN NIEUW KABINET

Lang gewacht, maar niet stil gezwegen. Op 14 oktober 2010 mocht het Eerste kabinet-Rutte door het staatshoofd worden beëdigd en met haar op de trappen van Huis ten Bosch in ‘s-Gravenhage worden gefotografeerd.

Hiermee kwam een einde aan een gecompliceerde kabinetsformatie die uiteindelijk kon slagen als een centrum-rechts kabinet met gedoogsteun van de PVV van Geert Wilders. Het heeft heel wat voeten in de aarde gehad. In het CDA woedde een felle discussie en Maxime Verhagen moest alle zeilen bijzetten om van de CDA-fractie groen licht te krijgen. Geert Wilders, zich bewust van zijn positie, heeft zich coöperatief opgesteld en ingestemd met een gedoog rol die de oppositie op waardeerde tot een machtsfactor.

Velen hebben in het kabinet-Rutte met het gepubliceerde regeer- en gedoog akkoord vertrouwen. Natuurlijk is er nog veel te wensen, maar voorlopig kan het kabinet uit de voeten. De samenstelling mag er zijn en van de leden mag men veel verwachten. De sfeer is goed en het programma biedt volop kansen voor een te slagen rit.

Het was te verwachten dat links allesbehalve met het resultaat van de formatie kon instemmen en zeker niet zal nalaten het de regering moeilijk te maken.

Zoals elders geschreven, is het verheugend dat Hans Hillen minister van Defensie is geworden. Wat ons wel heeft verbaasd en flink heeft teleurgesteld, is het passeren van Hans van Baalen als minister van Buitenlandse Zaken. Een politicus met een enorm nationaal en internationaal netwerk en vooral met een buitengewone expertise voor het buitenlands beleid had zeker een plaats in het kabinet verdiend!

De terugkeer van Henk Kamp en de komst van Ivo Opstelten, Uri Rosenthal en Jan Kees de Jager zijn een versterking van een kabinet dat een moeilijke klus te klaren heeft. In minister-president Mark Rutte kan en mag men volledig vertrouwen hebben. Hij beschikt over alle kwaliteiten om van zijn ministerschap en kabinet leiding een succes te maken.

Wij wensen het kabinet heel veel sterkte toe en vooral heel veel succes!

NOBELRPIJS

Tot grote verontwaardiging van de Chinese communistische machthebbers heeft het Noorse Nobelprijscomit  de Nobelprijs voor de Vrede 2010 toegekend aan de Chinese dissident en pleitbezorger voor de mensenrechten Liu Xiaobo. Liu had opgeroepen tot democratische hervormingen in het communistische China en daar zijn de communistische leiders niet van gediend. Op alle landen heeft Peking druk uitgeoefend om in ieder geval niet naar de prijsuitreiking op 10 december in Oslo te gaan.

Negentien landen hebben aan de eis voldaan en hebben de uitreiking geboycot. Andere landen volstonden met een vertegenwoordiging door ambassadeurs. Bij de opening legde de voorzitter van het comité het document van de toekenning neer op de zetel, die voor Liu was gereserveerd. Liu zelf bleef in de cel, terwijl zijn familie verboden werd naar Oslo te gaan.

Sinds de toekenning staat zijn echtgenoot onder huisarrest.

Het was te verwachten dat Peking zou zo reageren. Dat neemt echter niet weg, dat het toch werkelijk absurd is dat het communistische regiem zoveel macht kan uitoefenen dat een groot aantal landen uit vrees voor de Chinese reactie thuis bleef.

Toch heeft Peking met zijn dictaat de wereld opnieuw laten blijken dat het nog steeds een dictatuur is, dat geen tegenspraak uit de wereld duldt en zijn laarzen afveegt aan welke resolutie over de mensenrechten dan ook. Terwijl de VN lidstaten bij herhaling landen te pas en te onpas kapittelt vanwege schendingen van de mensenrechten kan het communistische regiem rustig zijn gang blijven gaan. Ter wille van de economische relaties zijn landen kennelijk blijvend bereid door het slijk te gaan om vooral Peking niet te ergeren. De toestanden, waarin opgesloten tegenstanders van het regiem worden behandeld, zijn meer dan mensonterend. Maar de VN blijft zich waar het betreft de eerbiediging van de mensenrechten ongeloofwaardig gedragen. Overigens gedragingen, die ook op andere gebieden manifest zijn. De Chinese minister van Buitenlandse Zaken noemde de mensen (en dus de ambassadeurs) die het opnemen voor Liu als clowns. Wij op onze beurt noemt het gedrag van Peking misdadig, niet alleen waar het de uitreiking van de Nobelprijs betreft.

ONBEHOORLIJK

De Vereniging van Nederlandse Gemeenten heeft een aantal burgemeesters uit Israël, waaronder die van de omstreden Israëlische nederzettingen, te verstaan gegeven niet welkom te zijn. De delegatie burgemeesters zou in Nederland een studiereis maken, waarvoor de VNG haar medewerking had toegezegd. Die medewerking is nu opgezegd. Mede omdat Nederland stelling neemt tegen de nederzettingen bouw zou het onthaal van de burgemeesters 'slecht vallen' (bij wie?).

Al eerder heeft een EU-lidstaat (Spanje) geweigerd een delegatie uit Israël te ontvangen na het incident met het Turkse protest schip Mavi Marmara.

De samenstelling van de delegatie is nu ook voor de VNG niet aanvaardbaar. De weigering van de delegatie is onbehoorlijk. Deze staat bovendien haaks op het gedrag van de VNG om zonder enig voorbehoud wel talrijke ontvangsten te organiseren voor delegaties uit landen waarvan het democratische gehalte op zijn minst hoogst twijfelachtig is. Ook delegaties uit landen waar mensen vanwege hun politieke overtuiging en geloof worden vervolgd, gemarteld en zelfs geëxecuteerd, worden hier met open armen ontvangen. De bezwaren tegen het beleid van Israël blijken doorslaggevend te zijn, terwijl tegelijkertijd de VNG geen enkel bezwaar heeft om delegaties te zenden naar bijvoorbeeld China, waar op het gebied van de mensenrechten wel het nodige valt aan te merken. Maar ook hier gelden economische belangen die in mindere mate de verhoudingen met Israël raken. Het is een sinds jaar en dag terugkerend beleid van het meten met twee maten, waarin o.a. ook de VNG een rol vervult.

De weigering van de VNG is voor de Israëlische delegatie aanleiding om niet naar Nederland af te reizen. Buitenlandse Zaken zegt dat het niet het beleid van de Nederlandse regering is, maar dat de VNG helemaal zelf mag bepalen wie wel of niet uitgenodigd worden. Wij hoeven niet te raden waar de voorkeur naar uitgaat!

ONDEMOCRATISCH VERZET

De tegenstanders in de CDA-gelederen van een mogelijk kabinet Rutte-

Verhagen blijken slechte verliezers te zijn. De meerderheid van het CDA congres

heeft met de deelname aan het kabinet ingestemd, maar de spraakmakers van de tegenstanders leggen zich daarbij niet neer. Dat zou men

mogen verwachten van personen, die zeggen de DEMOCRATIE hoog in het

vaandel te hebben. Dat leden van de CDA-fractie, die onder eigen noemer

nimmer tot de kamer zouden zijn toegelaten, een democratische beslissing

alsnog willen blokkeren, is hoogst verwerpelijk. En dat dem. minister Hirsch

Ballin in het verzet een leidende en inspirerende rol speelt is hoogst

bedenkkelijk. Aan het democratische gehalte van dit verzet moet dan ook

helaas worden getwijfeld.

ONRUST IN HILVERSUM .

Kijkers en luisteraars van tv en radiozenders werden en worden er tijdens uitzendingen dagelijks aan herinnerd hoe geweldig de omroeporganisaties hun uitzendingen verzorgen. Als je niet beter wist, zou je daarvan onder de indruk kunnen komen. In de praktijk echter weten de omroeporganisaties wel waar de boterham wordt gesmeerd, maar intussen maken zij zich met een jantje-van-leiden van hun programma taken af.

In de afgelopen maanden werden wij overspoeld met herhalingen, tot vervelens toe doorspekt met reclamespotjes.

Degenen die heel veel geluk hadden met hun sollicitaties bij omroepverenigingen hebben veelal vrij spel om hun (politieke) opvattingen aan kijkers en luisteraars op te dringen.

Jaren geleden brachten wij en sticker uit met de tekst:

DE LINKSE HERSENSPOELING BEGINT OP UW EIGEN TV. KIJK KRITISCH

Er is sindsdien niets veranderd. De medewerkers die voor de microfoons hun verhalen houden, blijven kijkers en luisteraars overstroomd met hun kijk op de wereld. Een kijk die met een grote hoeveelheid linkse saus is overgoten.

Wie de dagelijkse (linkse) hersenspoeling over zich heen laat gaan, weet als geen ander hoe ergerniswekkend hun opinie vormende praatjes zijn. Met de voor hun positie belangrijke reclamespotjes trachten zij de storm van de bezuinigingen die op hen afkomt te keren..

Probeerde de toenmalige staatssecretaris van D66-huize, Medy van der Laan, het omroepbestel op de schop te nemen, het verzet was te krachtig om die plannen tot uitvoering te brengen. Intussen blijken vele partijen het erover eens te zijn dat de omroepwereld aan bezuinigingen niet meer kan ontkomen. Zo is er een stroming die meent dat omroepverenigingen een deel van hun programma's die op de publieke zender overbodig is,

aan de zgn. commerciële zenders kunnen overdragen. De PVV is zelfs van mening dat de publieke radiozenders helemaal moeten verdwijnen, terwijl de VVD een net wil schrappen. Volgens die laatste partij moeten voortaan tot de kerntaken van de publieke omroep “informatie, opinie, educatie, kunst en cultuur” behoren. Amusement en sport vindt de VVD minder belangrijk. Wij tekenen hierbij aan dat het onderdeel “opinie” nu niet direct als vormend in goede handen is bij de omroepen. Daar hebben wij al genoeg ervaring mee opgedaan.

De omroepen zien de bui al hangen en vrezen dat er honderden, zo niet duizenden banen zullen moeten worden geschrapt. Zij worden gesteund door de gemeente Hilversum die een aantasting van de werkgelegenheid vreest.

Hoe het ook zij, de omroepverenigingen zetten thans alle zeilen bij om via tv en radio kijkers en luisteraars voor het behoud van hun uitzendingen te mobiliseren. Jammer van al die moeite. Want wanneer wij ergens van overtuigd zijn dan is het wel van een krachtige sanering van het volledig uit de hand gelopen omroepbestel.

ONVEILIG NEDERLAND

Nederland werd voor de kerstdagen opgeschrikt door het bericht van de spectaculaire arrestatie van een aantal van terroristische voorbereidingen verdachte Somaliërs. Al spoedig werden enige van hen alweer vrijgelaten, deels bij gebrek aan bewijs, deels omdat zij niet kunnen worden vervolgd. Hoewel de twijfel aan hun betrokkenheid toesloeg, wezen latere berichten toch op een zeker verband met mogelijke voorbereidingen.

Het kan zijn dat de actie van de AIVD, Justitie en politie overdreven was en dat het hier een storm in een glas water betrof. Toch blijven er wel degelijk redenen voor de AIVD om alert te zijn op mogelijke terroristische aanslagen. Sinds jaar en dag verlenen wij gastvrijheid aan een groot aantal Somaliërs, naar verluidt zo'n 25.000 personen. De vraag waarom ze uit het criminele nest Somalië naar Nederland kwamen, laat zich niet gemakkelijk beantwoorden. Maar dat wij met de aanwezigheid van zo veel Somaliërs, waarvan een groot deel van jonge leeftijd, zekere risico's lopen is wel zeker.

Dat geldt ook voor de aanwezigheid van vooral jonge veelal geradicaliseerde (moslim)vreemdelingen. Zonder te generaliseren is het een gegeven dat het radicalisme in de allochtone samenleving een vruchtbare bodem vindt. En dan doelen wij niet eens op het toenemende terroristische gevaar, maar op de onmiskenbare betrokkenheid bij de criminaliteit. Het toelatingsbeleid dat in de afgelopen jaren werd geïntroduceerd heeft in verhouding maar bitter weinig zoden aan de dijk gezet. Nog steeds komt men van heinde en ver naar Nederland. In het algemeen concentreert de aanwezigheid van vreemdelingen zich vooral in de grote steden, waar ook de hoogste misdaadcijfers moeten worden genoteerd. Vooral in de zuidelijke provincies van Nederland krijgt men steeds meer te maken met incidenten waarbij vooral allochtonen betrokken zijn. Dat is niet zo verwonderlijk, want er is een zekere relatie tussen werkloosheid en criminaliteit, die zich juist in die provincies laat voelen. Het aantal overvallen met geweld gepaard gaande neemt schrikbarend toe, om over de drugsriminaliteit maar te zwijgen.

Het nieuwe kabinet heeft zich vast voorgenomen de verloedering in de samenleving en de criminaliteit in het bijzonder met kracht aan te pakken. Wij zijn daar gelukkig mee. De tijd van de softe aanpak moet echt achter ons liggen.

Boven het interview in de Volkskrant van 18 december met Mark Rutte staat “**wij willen de samenleving terugveroveren op hufters**”, woorden die wij als balsem tot ons nemen op de

door Cohen c.s. veroorzaakte wonden van “de boel bij elkaar houden”.

POLITIEK PROCES

Het proces-Wilders heeft alle kenmerken van een politiek proces, hoewel dat door de rechtbank en anderen hardnekkig wordt ontkend.

Tot de kenmerken van het politieke karakter behoort o.a. de eerdere beslissing van het OM geen reden te zien voor vervolging, gevolgd door de opdracht van het Amsterdamse Hof aan het OM **desondanks** tot vervolging over te gaan, Het proces was voor de media, in het bijzonder de NOS, aanleiding voor een uitvoerige verslaggeving en een vrijwel integrale uitzending via radio en tv.

Het Amsterdamse Hof heeft tot de opdracht besloten nadat een aantal organisaties en personen tegen de beslissing van het OM in beroep is gegaan.

Tot de organisaties die op vervolging van Wilders aandrongen, behoort de Stichting Nederland Bekent Kleur. In Elsevier van 2 oktober werd in een uitvoerig artikel uit de doeken gedaan wie er achter die stichting zitten.

Het gaat hier in het bijzonder om de actievoerder Rene Danen.

Danen zegt te strijden tegen discriminatie en racisme, altijd mooi, maar hoe tolerant is hij zelf? Zijn omstreden methoden en contacten waren eerder voor GroenLinks aanleiding om hem als bestuurslid te weigeren.

Sinds begin jaren negentig is hij het gezicht van actievoerend Nederland. Als studentenleider in het linkse bolwerk Nijmegen kon hij opklimmen tot voorzitter van de Landelijke Studentenvakbond. Hij vervulde sindsdien talrijke functies in een groot aantal comités, fora, stichtingen, actiegroepen, bewegingen, partijen en platforms. Zonder uitzondering bevinden die clubs (al dan niet gesubsidieerd met gemeenschapsgeld) zich tussen extreem-links en links.

Al eerder heeft links mannen voortgebracht die organisatoren waren van allerlei soorten demonstraties tegen van alles en nog wat, en die nu in de bestrijding van Wilders c.s. een nieuwe doelgroep hebben gevonden.

Bij de eerste grote demonstraties tegen racisme, georganiseerd door Danens Nederland Bekent Kleur, kwamen tienduizenden mensen opdaven, waarvan - en dat mag gerust worden aangenomen - hun beweegredenen verder gaan dan het "opkomen voor de gekleurde veelal islamitische medemens", maar die nauwelijks in beweging komen voor de ellendige omstandigheden en vervolging in de uitgesproken islamitische landen.

Danen wist voor zijn campagne vooraanstaande mensen te interesseren, zoals Ed van Thijn, Youp van 't Hek, rabijn Soetendorp, Foppe de Haan, Harry de Winter, Hedy d'Acona, Huub Oosterhuis, enz.

Rene Danen onderhoudt nauwe banden met de extreem-linkse, antisemitische internationale socialisten IS. Deze trotskistische splintergroepering steunt terroristenorganisaties als Hezbollah en Hamas en is solidair met de radicaalislamitische Moslimbroederschap.

Elsevier geeft hiermee een goed en uitvoerig inzicht in de activiteiten van NBK, Rene Danen en al diegenen die de activiteiten ondersteunen. Hoewel het op zich een kleine groepering is, moet worden erkend dat Danen kans heeft gezien vele bekende en onbekende Nederlanders aan zijn kar te binden. Mensen, die er wel voor zorgen buiten de frontlinies te blijven.

Tot degenen die een klacht indienden tegen Wilders, behoort, hoe kan het ook anders, Mohammed Rabae, voormalige lid van de Tweede Kamer voor GroenLinks.

De zich beledigd voelende veelal linkse en islamitische organisaties hebben tijdens het proces een symbolische vordering ingediend. Het gaat hen niet om het geld, maar om een veroordeling van Wilders.

Het proces wordt voorgezeten door Jan Moors, die al op de eerste dag met een op partijdigheid lijkende opmerking reden gaf voor een wraking. De wrakingsrechtbank werd voorgezeten door Frans Bauduin, bekend van het proces tegen Volkert van der Graaf, de moordenaar van Pim Fortuyn. Frans Bauduin is verantwoordelijk voor de opmerkelijk lichte veroordeling van Van der Graaf. Hij is bestuurslid van het Marokko-fonds, hetgeen twijfels oproept aan zijn onpartijdigheid in een zaak die uitgerekend door o.a. Marokkaanse

groeperingen werd aangespannen.

Het heeft voorts de aandacht getrokken dat Hirsch Ballin als minister van Justitie vanaf het begin bij de vervolging van Wilders was betrokken. Van hem is zijn aversie tegen Wilders o.a. bekend door zijn aandachttrekkend verzet op het CDA-congres tegen het kabinet-VVD/CDA.

Inmiddels heeft het OM tot tweemaal toe vrijspraak geëist, omdat Wilders niet schuldig werd geacht aan haat zaaien of discriminatie en hij werd ook vrijgepleit van groepsbelediging. De uitspraak wordt begin november verwacht. Velen zien daar naar uit. De rechtbank loopt in dezen op eieren.

Hoe het uiteindelijk ook zal aflopen: zowel juristen, politici, journalisten en vele anderen zijn van mening dat dit proces niet gevoerd had moeten worden. Het debat dient buiten de rechtszaal te worden gevoerd.

Alleen al dat het OM destijds de opdracht kreeg tot vervolging over te gaan wijst op politieke invloeden en dus op het voeren van een politiek proces. Terecht stelt Wilders dat hier dat de vrijheid van meningsuiting in het geding is. Wij zijn het hiermee volledig eens. Wij tekenen hierbij wel aan dat de vraag gesteld mag worden welk doel gediend wordt met generaliserende opmerkingen aan het adres van moslims.

In dit verband is het toch wel interessant het boek van C.van Nispen tot Sevenaer "De dans om het gouden kalf" - verkrijgbaar voor vijf euro - inclusief porto bij het OSL Verzendhuis, giro 3292700 te lezen.

.SARKOZY

Met de uitwijzing van Roma's heeft de Franse president Sarkozy de verontwaardiging van de Europese Commissie en de EU-lidstaten op zijn hals gehaald. De Europese Commissaris, de Luxemburgse mevrouw Reding, presteerde het om een vergelijking te maken met de deportatie van Joden tijdens de Tweede Wereldoorlog, een schandelijke vergelijking, die zij na aandrang heeft moeten intrekken. Maar de gespeelde verontwaardiging van de EU blijft overeind. Sarkozy heeft tot de terugkeer van de in Frankrijk overlast veroorzakende en op de gemeenschap gelden parasiterende Roma's naar het land vanwaar ze zijn gekomen, een eind willen maken aan voor de hele Franse samenleving hoogst ongewenste en bedreigende toestanden.

Het kan zijn dat hij met de aanduiding van de Roma's als groep balanceert op de rand van wat in de EU is toegestaan, in feite heeft Frankrijk natuurlijk het volste recht om rondreizende parasiteerende vreemdelingen, ongeacht hun herkomst landen, terug te sturen, de uitzonderingen van wel geïntegreerde personen uitgezonderd.

De arrogantie waarmee de EU meent Sarkozy terecht te moeten wijzen werkt contraproductief, zeker waar het betreft het enthousiasme van de Europese burgers voor de EU. Ook het dreigement van mevrouw Reding dat Frankrijk riskeert uit de EU te worden gezet, slaat werkelijk nergens op. De EU zou een lelijke pijp roken wanneer hij het zonder Frankrijk moest doen.

Het getuigt van een volkomen miskennis van een situatie die niet alleen in Frankrijk, maar ook in de andere EU-landen tot grote problemen leidt en de Europese burgers tot op het bot toe ergert.

Tienduizenden Roma's zwerven van hot naar her door Europa, nestelen zich op plaatsen van de eigen voorkeur, weigeren iedere vorm van zogenaamde

inburgering, sturen de kinderen niet naar school, accepteren geen werk en worden aldus een broedplaats van criminaliteit en ondermijning van een goed geordende samenleving.

Wat willen de Europese landen nu? Zij doen er niets aan. Ze rotzooien maar wat aan en de doorsnee burger mag het gelag betalen! Sarkozy heeft het grootste gelijk van de wereld en het is zaak dat men in de EU dit nu eindelijk eens toegeeft. Groepen uitzetten mag dan wel niet vanwege de regels, maar het uitzetten van individuele leden van de groepen is na alle pogingen tot verbetering van de situatie dringend noodzakelijk. Sarkozy laat niet met zich sollen en de EU-landen dienen mede daardoor niet tegenover hem maar náást hem te gaan staan.

De voortgaande verloedering en criminalisering van Europa dien een halt te worden toegeroepen op gevaar af dat de Europese burgers zich nog verder afwenden van de EU.

SOFTE AANPAK WERKT NIET

De Goudse districtschef van de politie, Paul van Musscher, heeft zijn verontrusting uitgesproken over een ontwikkeling in wijken waar de politie alleen nog maar met geweld kan binnenkomen.

Van Musscher vreest dat bezuinigingen gezins coaches, jongeren- en straathoek werkers treffen en dat zulks gevolgen zal hebben op het veiligheidsbeleid. Repressie zal averechts uitpakken, zo waarschuwt hij. In Gouda woont het grootste aantal Marokkaanse verdachten van Nederland. Het criminaliteits percentage onder die bevolkingsgroep is hoog evenals de recidive. Voor de districtschef zou het uiterst moeilijk worden wanneer politiemensen met kogelwerende vesten om en een helm op de wijk in moeten om onverlaten te arresteren.. Hij acht etnische registratie niet gewenst, omdat hij zijn pappenheimers wel kent.

De softe aanpak die uit de waarschuwende woorden van Van Musscher klinkt, heeft al eerder aangetoond dat die op de overlast veroorzakende Marokkanen en mogelijke anderen geen enkel effect heeft. De realiteit van vandaag is dat de steeds groter wordende probleemgroepen niet onder de indruk komen van het optreden van de politie zoals wij die thans moeten waarnemen.

Natuurlijk zouden wij graag zien dat een softe aanpak van de problemen tot het gewenste resultaat zou leiden, maar laten wij ons niet (langer) voor de gek houden: men wil gewoon niet! Er is al zoveel uit de kast gehaald dat geen indruk maakt. Je zou haast spreken van aanmoedigende effecten.

Met zijn uitspraken bekritiseert Van Musscher de plannen van het in de steigers staande kabinet. Jammer voor hem, maar de softies hebben hun kans gehad om te bewijzen dat hun aanpak werkt.

Het gaat ons er niet om om de gevangenen vol te krijgen, maar om een klimaat te scheppen waarin een grotere leegstand in de gevangenen ontstaat. Wij zien daarom meer in de plannen van het kabinet in wording dan in de opvattingen van de politiechef.

SREBRENICA 12 juli 2010 DOOR P.J.G.A .Ego

De 15 jarige herdenking van het drama Srebrenica werd aangegrepen om de leden van DutchBat 3 opnieuw verantwoordelijk te stellen voor de massamoord door de Serviërs van 7 tot 8 duizenden moslims.

Het "eigen nest bevuilen" behoort tot de nationale sport om uitgezonden militairen te diskwalificeren. Vooral ex minister Pronk heeft daar een handje van, zoals ook nu weer tijdens de bijeenkomst op het Plein in den Haag op 11 juli.

Volgens hem blijft Nederland zwijgen over het drama en hij verwijt het ministerie van defensie de verantwoordelijkheid van Nederlandse militairen voor het verschrikkelijke drama te ontkennen. Maar laten wij wel wezen.

Vanuit de door de matig bewapende militairen van Dutchbat III beschermde moslimenclave werden voortdurend hit and run acties door moslim strijders, veelal in de nacht, ondernomen tegen Servische eenheden in de regio. In de enclave bevonden zich echter ook enige duizenden moedjahedien uit moslim landen.

Toen de Serviërs daar genoeg van hadden werd de enclave aangevallen. De bevriende (!) mudjahedien maakten zich uit de voeten en lieten de moslims in Srebrenica aan hun vijanden over. Het dringende bij herhaling gedane beroep van DutchBat III aan de VN om luchtsteun werd niet gehonoreerd, integendeel men liet DutchBat III volkomen in de steek.

De Nederlandse militairen hadden niet het flauwste vermoeden dat de Serviërs zo bloeddorstig waren en voornemens waren de moslims uit te moorden.

De Nederlandse militairen konden daartegen echter hoe dan ook niet optreden bij gebrek aan de juiste bewapening en steun van de VN eenheden.

Wat er toen gebeurde is bekend.

Het is natuurlijk heel gemakkelijk om vanuit de luie stoel of vanaf een podium voor protesterende mensen de zwarte piet naar DutchBat door te schuiven.

Maar waarom de bevriende uit moslim landen afkomstige moedjahedien, die zich bij de aanval van Serviërs uit de voeten maakten, niet verweten hun moslims broeders en zusters in de enclave in de steek te hebben gelaten.

Terecht heeft minister van Middelkoop gesteld dat als er excuses gemaakt moeten worden voor de val van Srebrenica dat dan meer een zaak is van Verenigde Naties dan van Nederland. Maar daar wil men niet aan. Stel je voor de VN in de beklagdenbank!

Het is immers veel gemakkelijker om Nederlandse militairen verantwoordelijk te stellen. En voor zover de toenmalige Nederlands regering verantwoordelijk zou zijn dan geldt dat ook voor oud minister Pronk, die er toch ook met zijn neus boven op stond.

Kortom wat er gebeurde in Srebrenica is afschuwelijk, maar het gaat niet aan om daarvoor Nederlandse militairen verantwoordelijk te stellen en voortdurend te houden.

Dat laat echter onverlet dat alles op alles gezet moet worden om de verantwoordelijke generaal Mladic en zijn kompanen te arresteren en over te brengen naar Den Haag om eindelijk terecht te staan voor zijn oorlogsmisdaden

TENTOONSTELLING

In het Museum Bronbeek werd onlangs een met overheidsgeld gesubsidieerde tentoonstelling geopend over onze voormalige koloniën. Daarin uiteraard ook aandacht voor de gebeurtenissen na de Japanse capitulatie. De weduwe van de zeer populaire legercommandant generaal S.H. Spoor heeft destijds het borstbeeld van de generaal aan het Museum Bronbeek geschonken en moest bij de opening van de tentoonstelling ervaren dat het borstbeeld niet getoond werd. Bij navraag is haar te verstaan gegeven dat hiervoor geen plaats was. De geschiedenis van onze aanwezigheid in het voormalige Nederlands-Indië is onlosmakelijk verbonden met de inzet van Nederlandse militairen en de door

hen bewonderde legercommandant. Terwijl er wel veel foto's aanwezig waren van Soekarno viel de afwezigheid van het voor zo'n tentoonstelling uitgelezen bewijs van het aandeel van Nederlandse militairen in de afbouw van de koloniale geschiedenis bijzonder op. De leiding van de tentoonstelling maakte tegenover mevrouw Spoor, die het borstbeeld nu terug wilde, de opmerking "Eens gegeven blijft gegeven". Daarmee een poging doende om het in de kelder opslaan van het borstbeeld te rechtvaardigen.

Op zich zouden wij hier geen aandacht aan besteden. Immers, door ervaringen wijs geworden, konden wij op onze klompen aanvoelen dat de samenstellers van zo'n tentoonstelling liever voorbij gaan aan de betrokkenheid van onze militairen. Maar na de zoveelste afwezigheid van het staatshoofd bij de herdenking van de 6200 omgekomen militairen, was het bericht over het opbergen van het borstbeeld in de kelder toch weer een zoveelste provocatie aan het adres van de nog levende veteranen, nabestaanden en de velen, die WEL waardering hebben voor de inzet van onze mensen. Voor de argumenten van de directie bestaat geen enkel begrip. Het moet dan ook als een schoffering van mevrouw Spoor en de veteranen worden gezien dat zo'n directie volkomen voorbijgaat aan het respect en waardering voor de generaal Spoor en zijn troepen, die juist bij het beëindigen van onze aanwezigheid in Indonesië zo'n bijzondere rol hebben vervuld. Die rol zou niet passen in de tentoonstelling en met zo'n argument geeft men opnieuw blijk van een tekort aan respect en waardering. Het getuigt van een schaamteloosheid die meer en meer regel wordt.

VOORKEURSTEMMEN

Het duo Koppejan-Ferrier heeft het CDA lang in spanning gehouden of het zich zou neerleggen bij de democratische uitspraak van het CDA-congres op 2 oktober. Zoals bekend sprak 68% zich uit voor deelname en 32 tegen. Onder aanvoering van Hirsch Ballin en Klink wilde men het verzet niet staken. Het CDA werd verweten ongeoorloofde druk uit te oefenen op het duo om alsnog met het voorgestelde regeerakkoord in te stemmen. Maar hoe moet de door Hirsch Ballin en Klink uitgeoefende druk dan worden genoemd. Na lang beraad heeft het duo zich toch neergelegd onder voorwaarden van het behouden van de vrijheid om naar gelang het onderwerp voor of tegen te stemmen. Op zich is daar niets tegen in te brengen. Dit is een verstandige beslissing, waardoor de CDA fractie

tenslotte de verdere ontwikkeling in de formatie niet langer behoeft te traineren. Het is overigens interessant om eens na te gaan hoeveel voorkeurstemmen de betreffende Kamerleden bij de laatste verkiezingen hebben gehaald.

Kathleen Ferrier, dochter van een van de eerste presidenten van Republiek

Suriname, die Suriname voor Nederland inruilde, haalde slechts 1269

voorkeurstemmen, terwijl Ad.Koppejan 3604 voorkeurstemmen kreeg. Beiden

stonden respectievelijk op plaats 19 en 20 van de lijst.

Een van de redenen waarom vooral Kathleen Ferrier zich zo verzette moet gezocht

worden in de vermindering van het budget voor de ontwikkelingssamenwerking en

de toelating van vreemdelingen. Overigens heeft zij bij het aantreden van de in

Nederland veroordeelde Bouterse hem wel gelukwensen doen toekomen.

Gelet op de plaats op de lijst en het aantal behaalde voorkeurstemmen tegen de

achtergrond van haar herkomst zou enige bescheidenheid haar wel sieren.

Beide dwarsliggende Kamerleden hadden zich in een onmogelijke positie gemanoeuvreerd.

Er is alle waardering voor politici, die met de vorming van het kabinet niet

gelukkig zijn, maar onder de gegeven omstandigheden is er voor het CDA weinig of geen keus.

Met de unanieme instemming van de fractie zou men mogen verwachten dat niets

meer de vorming van het kabinet en het regeren in de weg zal staan. Dat moeten wij nog maar afwachten.

Aangetekend moet worden dat de halvering van de CDA fractie bij de verkiezingen

mede is veroorzaakt door de deelname aan een kabinet met de PvdA, die zoals

bekend de oorzaak is van het voortijdige einde van het kabinet. De tegenstanders van nu hebben zich in de afgelopen vier jaren echter nauwelijks laten horen, toen het CDA met de PvdA regeerde, die bij herhaling het toen afgedwongen regeerakkoord schond. Evenmin hebben zij zich toen verzet tegen de samenwerking van CDA en PvdA,. Die deelname heeft het CDA van de helft van haar kiezers beroofd. Wanneer het CDA nu aan de kant zou blijven staan kan men er zeker van zijn, dat het CDA bij de volgende verkiezingen nog meer zetels zal verliezen en dat Ferrier en Koppejan het wel kunnen vergeten om in de Kamer terug te keren. Men hoeft niet enthousiast te zijn over het te vormen kabinet en de risico's niet te onderschatten, maar alles is beter dan een herhaling van de terugkeer van links, daarvoor is in het verleden al een hoge prijs betaald.

P.J.G.A.Ego
6 oktober 2010